

[Thánh Quốc Thần Thú Hệ Liệt] – Bộ 4 – Thần Hồn Diên Đảo

Contents

[Thánh Quốc Thần Thú Hệ Liệt] – Bộ 4 – Thần Hồn Diên Đảo	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	14
5. Chương 4	23
6. Chương 5	31

[Thánh Quốc Thần Thú Hệ Liệt] – Bộ 4 – Thần Hồn Diên Đảo

Giới thiệu

Editor: Hoàng Tịch VânThể loại: Đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, HE. Thánh quốc thần thú hệ liệt01 – Ái đích b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-quoc-than-thu-he-liet-bo-4-than-hon-dien-dao>

1. Chương 1: Tiết Tử

Ngày xưa ngày xưa, trên sa mạc ma quỷ có một mảnh rừng rậm đen tối đầy hiểm nguy.

Trong rừng các loại dị thú hung mãnh tề tụ, lúc nào cũng tranh đấu không ngừng, nguy hại nhân gian.

Thiên đế đau đầu không thôi, muốn sai một vị thần tiên xuống. Nhưng nơi đó hoang sơ hẻo lánh, căn bản không có người nào nguyện ý mà đi. Trong đám thần tiên, người xem ta ta nhìn người, tất cả đều không nói một câu.

Ngay lúc Thiên đế chuẩn bị lên cơn phẫn nộ, một tiểu thiên thần lẳng lẽ vô danh đột nhiên bước ra đảm nhận. Thiên đế thấy thiên thần này tuy tu hành còn thấp, nhưng đầy dũng khí, đáng được khen thưởng, vì vậy ban cho một cái tên rất kêu – “Tham Thiên Đại thần”!

Tham Thiên Đại thần đi tới rừng rậm trong sa mạc ma quỷ, ngay từ đầu không mãnh thú nào coi ngài ra gì, tiếp tục đánh đấu tranh chấp, khiến toàn khu rừng tối tăm rối loạn. Đặc biệt là ba mãnh thú mạnh nhất là thần báo đen, hồ ly trắng chín đuôi và rắn nước vàng càng lúc càng ưa đi khiêu khích vị thần tiên thoát nhìn chẳng chút uy nghiêm này. Nhưng Tham Thiên Đại thần lòng đầy từ bi, không hề tính toán với chúng. Ngài cũng không hề thi triển pháp lực gì đối phó với những mãnh thú này mà dùng tình yêu cảm hóa, hy vọng một ngày nào đó chúng có thể ngộ đạo.

Rồi đến một ngày, trong rừng sâu xảy ra một đại sự kinh thiên động địa.

Đứa cháu họ mà Thiên hậu yêu thương nhất – “Tiêu Dao thần quân” ở trong rừng bị giết chết!

Việc này khiến cho Thiên đế vô cùng tức giận, hạ lệnh Tham Thiên Đại thần nghiêm túc điều tra. Đại thần tra xét nửa ngày rốt cuộc tìm ra “Tiêu Dao thần quân” do muốn cưỡng bạo một người tiểu Vu sư xinh đẹp hiền lành, bị mãnh thú trong rừng vây vào tấn công mà chết.

Thiên đế biết chuyện cũng không truy cứu nữa, nhưng Thiên hậu tức giận muốn giết sạch muôn thú trong rừng để trả thù. Tham Thiên Đại thần dũng cảm bước ra bảo vệ, nhưng vì pháp lực yếu ớt, cuối cùng bỏ mình tương cứu, dùng “Phệ hồn đại pháp” tập hợp linh lực đất trời cùng máu thịt toàn thân được ăn cả ngã về không đối kháng với Thiên hậu —

Kết quả cuối cùng là... Tham Thiên Đại thần bị đánh đến hồn phi phách tán, Thiên hậu bị thương trốn chạy về thiên đình.

Truyền rằng Tham Thiên Đại thần ba hồn bị Thiên hậu đánh nhập vào phạm trần, bị nguyên viny luân hồi.

Thiên đế không đành lòng để Tham Thiên Đại thần chịu hồn phi phách tán, nhưng lại không thể đối nghịch với Thiên hậu, vì vậy len lén đem hồn phách tàn dư của Đại thần niêm vào một khối hỗn nguyên kim thạch.

Tương truyền đến một ngày nào đó, chỉ cần ba người là ba hồn phách đầu thai chuyển thế của Đại thần nhận được khối hỗn nguyên kim thạch đó là có thể giải bỏ lời nguyền của Thiên hậu, khiến Tham Thiên Đại thần hồn quy nguyên thần, sống lại.

Tuy rằng Tham Thiên Đại thần hy sinh không bao giờ trở lại, nhưng mãnh thú trong rừng sâu vì sự hy sinh của ngài mà được cảm hóa. Tương truyền năng lượng mạnh nhất là thần báo đen, hồ ly trắng và rắn nước vàng đã tu đạo thành người, rồi thành lập trên sa mạc ma quỷ Cao Già thánh quốc thần bí. Còn tiểu Vu sư ở cái làng nhỏ kia trở thành “Thánh sứ” của Cao Già thánh quốc.

Thánh sứ được Đại thần cứu giúp, đã trải qua luân hồi một ngàn năm, đời đời kiếp kiếp đều đi tìm cách cứu Đại thần hồi sinh. Trời không phụ lòng người, với sự giúp sức của bốn vị vương tử của hoàng thất thánh quốc, Đại thần cuối cùng đã thức tỉnh rồi.

Chỉ là bị mất đi vài hồn phách nên Đại thần hình như có chút “Quý dị” thì phải...

2. Chương 1-2

Rừng rậm vô bờ mênh mông xanh ngắt.

Ve kêu vang vang, vô số loài chim đậu trên cành ca hát, diễn tấu khúc ca thiên nhiên hài hòa...

Đột nhiên, một cây đại thụ kịch liệt đong đưa

~~Bốn phía lập tức im lặng, chim ngừng hót, ve ngừng kêu, mọi sinh vật xung quanh tựa như bị tắt tiếng vắng lặng im lìm ~~ Đúng lúc này, một tiếng rên rỉ đột ngột truyền ra, cắt nát không gian

~~Âm thanh tuyệt vời đó bao hàm sự sung sướng tột đỉnh cũng như tràn ngập thống khổ khó tả. Phóng đăng đến xuyên thấu lòng người.

Cây đại thụ lại càng thêm đong đưa mạnh hơn.

Tiếng rên rỉ chuyển thành ngâm kêu.

Ngâm kêu chuyển thành tiếng thở dốc khóc gọi làm cho người ta tiêu hồn thực cốt...

“A a... mau thả ta xuống...”

“Xuống dưới làm gì, làm trên cây mới kích thích chứ. Úc úc – cái mông của tiểu Vu sư càng ngày càng chặt, sướng thật ~~”

Một giọng nam tràn ngập ma lực trầm thấp cười cười, dùng ngữ khí trêu người cất lên.

“Vương bát dẫn! Đừng có nói ăn nói hạ lưu thế!”

“Hạ lưu? Tối hôm qua ai ôm chặt lấy Bản Đại thần, nói là thích ta lắm, còn cầu xin ta cố sức thọc cứng?”

“Ai... ai nói chứ? Nhất định không phải Bản sứ! Người còn dám nói vậy, cẩn thận ta đánh người!”

“Tiểu Vu sư này sao trở nên mạnh mẽ ghê na? Ta nhớ trước đây cứng rất là dịu dàng đáng yêu mà. Cứng thay đổi mất rồi, thực sự thay đổi rồi!”

“Ta thay đổi? Người mới là thay đổi 180 độ ỉ! Người là Tham Thiên Đại thần giả!”

“Sao lúc nào cũng bảo ta giả a? Bản Đại thần tuy thiếu ba phần hồn, nhưng vẫn anh tuấn tiêu sái, người gặp người yêu như trước đây a. Cứng không hài lòng chứ gì, được, ta đi chộp ba thằng kia đến đây, bảo bọn nó mang hồn giả lại cho ta!”

“Không được! Người muốn hại chết bọn họ sao? Bọn họ là thành viên hoàng thất Thánh quốc rồi, Bản sứ không cho phép người làm tổn thương họ.”

“Vậy thì ngoan ngoãn im cái miệng nhỏ bên trên đi, chỉ cần dùng cái miệng nhỏ bên dưới hầu hạ Bản Đại thần là tốt rồi.”

“Ta nói người đừng có ăn nói hạ lưu thế nữa cơ mà, sao không nghe ra a? A a – nhẹ chút đi ~~”

“Ít nói nhiều, mau lắc lắc cái miệng cho ta!”

“Vương bát dẫn! Ở trên cây làm sao mà lắc được a? A a ~~ đừng mà ~~ ta sắp ngã xuống rồi ~~ A a ~~”

“Hộc hộc... không muốn ngã xuống thì kẹp chặt cái miệng đi! Úc úc ~~ sướng chết được ~~”

“A a... đừng mà... đừng mà...”

Đại thần cúi đầu cười:

“Đừng mà? Ý chừng là kêu Bản Đại thần đừng có thương hương tiếc ngọc có đúng không? Được, chừng đúng là một tiểu Vu sư tham lam vô độ mà, Bản Đại thần cho người biết sự lợi hại của ta nha!”

Theo một tiếng huyết sáo dài, một đạo ngân quang phút chốc từ trên cây bắn về phía chân trời, nếu lúc này có người nào đó vô tình nhìn lên trời sẽ thành linh phát hiện một cảnh tượng quỷ dị đến cực điểm

~~Hai bóng người đang trôi nổi giữa không trung.

Một người tóc vàng dài đến thắt lưng, hai chân trắng nõn thon dài vòng quanh eo một nam tử tóc đen, hạ thân của hai người không ngừng đưa đẩy, phát sinh ra tiếng nước *** mỹ, rõ ràng đang tiến hành hành vi giao hoan khiến cho người ta đỏ mặt tim đập.

“A a... Đừng mà... mắt mắt lắm... mau thả ta xuống!”

Nam tử tóc vàng vùi mặt vào ngực Đại thần, vừa xấu hổ vừa giận giữ gằm nhẹ!

Nam tử tóc đen cười ha hả.

Đám tóc đen óng phiêu phiêu bồng bềnh trong không trung, ma lực tà mị khó có thể nói lên lời.

“Xấu hổ sao? Sợ bị thấy? Nga nga ~~ phía dưới của cứng càng lúc càng chặt...”

Làn da trắng nõn trong suốt của chàng trai tóc vàng không tự chủ mà đỏ hồng, lớn tiếng quát!

“Câm miệng! Người là tên *** tặc hạ lưu vô sỉ!”

“Tốt, còn chừng là một tiểu Vu sư chẳng biết ơn gì sất, sống bao nhiêu năm chẳng biết mùi đời, Bản Đại thần hảo tâm cho cứng thưởng thức thể nào là tư vị tiêu hồn thực cốt, vậy mà cứng còn mắng ta *** tặc? Xem ta nghiêm phạt cứng thể nào!”

“Hỗn đản! Người muốn làm gì?”

Thứ to lớn ấy đột nhiên rút ra khỏi tiểu huyết của Thánh sứ, lúc cậu còn chưa kịp cảm thấy trống rỗng, nam nhân liền tàn ác hung hăng chọc thật sâu vào

~~“A a ~~”

Đôi mắt tuyệt mỹ của Thánh sứ lập tức đong đầy nước mắt, phát sinh ra tiếng thét thống khổ

~~“Kêu đến là *** đang a, biết ta lợi hại chưa?”

“Đi chết cha cái lợi hại của ngươi đi! A ~~ đừng mạnh như thế ~~ nga, trời ạ... A a...”

Theo động tác càng lúc càng kịch liệt, đại thần ôm Thánh sứ hạ xuống mặt cỏ mềm mại, đặt cậu nằm sấp rồi tiến nhập từ phía sau, khiến cho thanh khiết mỹ nhân từ trước đến nay luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh không nhận được lắc lắc mái tóc, điên cuồng khóc lớn

~~“Úc úc ~~ trời ạ ~~ sâu quá rồi ~~ ngươi sắp giết chết ta rồi ~~”

“Giết chết cũng? Là sướng chết cũng mới đúng a, tiểu Vu sư đáng yêu *** đang của ta...”

Lợi kiếm vừa dài vừa cứng đâm thêm một nhát cuối cùng, Thánh sứ tưởng như mình sắp tan ra thành từng mảnh lập tức đạt được cao trào!

Nơi mềm mại bên dưới không ngừng nhả ra dòng dịch màu trắng đục, bắn đầy lên bãi cỏ.

“Úc úc ~~ chặt quá là chặt, sắp bị cứng nuốt vào rồi ~~ úc úc ~~”

Đại nhục bồng bị bích tràng co rút kẹp chặt, Đại thần nhận không được ngứa đầu thét lớn.

“Trời ạ ~~ nóng quá ~~ bồng chết ta mất ~~ tan ra mất ~~”

Cảm giác được trong cơ thể tràn đầy dịch thể nóng hổi, bị cái tên “không thuộc giống người” thao tròn một ngày một đêm, tiểu mỹ nhân cuối cùng mềm nhũn, ngã vào bóng đêm sâu thẳm...

Ánh trăng lu mờ.

Thánh sứ chậm rãi tỉnh lại.

Rất muốn tiếp tục lăn ra nằm nữa, nhưng bao nhiêu năm qua quen tu thân dưỡng tính chưa từng làm một vận động nào kịch liệt đến như thế, một cảm giác đau đớn nhức mỏi chưa từng có từ eo chậm rãi lan đến tứ chi. Không, chính xác mà nói, không phải eo mà là...

Nhận thấy được nơi bị đau là cái chỗ đáng xấu hổ kia, Thánh sứ mở choàng mắt.

Đại thần biến thái! Vậy mà dám hạ lưu...

Cậu tức giận đi tìm cái tên thủ ác, nhưng khi ánh mắt gặp phải thân ảnh đang ngồi nơi cửa động, tất cả phần nộ đang có lập tức bay hết thành hư không.

Quá... ánh mắt quá cô đơn...

Rõ ràng đúng là người đàn ông vừa làm trò xấu xa với mình, bây giờ lại lẳng lặng ngồi ở cách đó không xa, đầu ngẩng cao, ánh mắt hướng lên bầu trời tối tăm vô tận.

Những ngôi sao dường như long lanh rực sáng, ở bên trong ánh mắt thẳm sâu của nam nhân nhẹ nhàng chớp động.

Đó là... một khát vọng sâu kín đến mức nào...

“Ừm.”

Thánh sứ mất tự nhiên ho một tiếng, cứ động cái eo còn đang mỏi nhừ đứng lên, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Đại thần.

“Ngài... đang ngắm ánh trăng sao?”

“...”

“Hay là ngắm sao?”

Thánh sứ vốn không là người ngốc nghếch đến thế, cậu biết rõ mình đang hỏi một chuyện cực kì ngớ ngẩn. Thế nhưng nhìn người đàn ông vốn thờ ơ này lại dùng ánh mắt tựa như chứa một khát vọng đến tan nát cõi lòng nhìn lên bầu trời mênh mông, chẳng hiểu vì sao cậu lại có cảm giác đau nhói trong lòng.

Rõ ràng biết thừa rằng mình không nên đối tốt với tên Đại thần đã biến thành tên háo sắc điên cuồng ghê tởm này!

“Ta nhớ nhà.”

Trái tim Thánh sứ đột nhiên nhói một cái.

Đây là cảm giác sợ hãi sao? Hẳn ta chỉ nói một câu nhớ nhà tại sao trái tim mình lại nhói lên tựa như sắp mất đi một thứ gì trọng yếu?

Thánh sứ vừa thăm mắng mình thiếu nghị lực, cố sức tỏ ra chẳng có gì, nói:

“Thì ra Đại thần cũng sẽ nhớ nhà sao? Nhưng mà, tình trạng của ngài bây giờ như thế này, xem ra về nhà không dễ dàng gì nha?”

“Đúng vậy, chẳng dễ gì.”

Kì quái, nghe những lời này lại có cảm giác len lén thở phào một hơi.

“Bất quá, yên tâm đi, ta đã nghĩ ra được cách về nhà rồi.”

Đột nhiên Đại thần dùng thanh âm mang theo hưng phấn nói.

“Ngài... ngài nói cái gì?” Thánh sứ khiếp sợ ngẩng đầu.

“Hắc, cũng đang mừng thay cho Bản Đại thần đúng không? Nói cho cùng nghe nha.”

Nam nhân lộ ra một nụ cười kiêu anh đây biết ngay mà: “Qua một đêm suy nghĩ của Bản Đại thần, Bản Đại thần đã tìm được đầu mối trọng yếu có thể về nhà ~~~~~ Ở cốc Phi Dương có cất giấu một loại thần đan khiến Bản Đại thần có thể bay lên trời. Đúng rồi, cũng có biết cốc Phi Dương ở đâu không a?”

Thánh sứ đang ngây người vì sợ hãi.

Người... người này... anh ta đã tìm ra cách có thể về nhà rồi?

Nói như vậy, rất nhanh, anh ta sẽ rời xa mình sao?

Không bao giờ có thể... có thể... gặp lại anh ta sao?

Không muốn.

Nhưng mà, về nhà là chuyện mà anh ta hi vọng nhất sao? Hơn nữa anh ta luôn luôn làm cái chuyện hạ lưu đó với mình nữa....

Không muốn, không muốn!

“Này!”

Trước mắt bỗng là gương mặt anh tuấn của Đại thần phóng to, làm cho Thánh sứ đang rơi vào tự sự giật nảy cả mình.

“Cái gì?”

“Ta gọi cùng mấy lần rồi đấy. Hỏi lại cùng nha, cùng biết Phi Dương cốc ở đâu không?”

“Không biết.” Cậu trả lời lập tức vọt ra khỏi miệng. Gương mặt tuấn mỹ của Thánh sứ hơi biến sắc.

Trời ạ, vậy mà cậu không hề suy nghĩ gì đã lập tức nói dối.

Cậu biết thừa mà...

“Ngay cả một người uyên bác như cùng cũng không biết?”

“Không biết.” Thánh sứ tiếp tục tán tán cái sự nhầm tưởng của Đại thần.

Vì sao?

Vì sao lại phải nói dối thấu trời?

Một Đại thần hoang *** hoàn toàn khác trước đây, nếu không còn nữa, chẳng phải cậu thấp hươg tạ Phật Tổ phù hộ cùng ông trời ban ơn còn chưa đủ sao?

Nhưng, chỉ cần nghĩ đến hần ta sẽ ăn cái tiên đan gì đó bay lên trời, tâm tình không hiểu tại sao lại phiền muộn vô cùng.

“Cái chỗ đó chắc là rất khó tìm chẳng? Cũng phải, dù sao cũng chứa tiên đan thần kỳ có thể thăng thiên, sao mà dễ tìm cho được, chỉ e đã có người ăn sạch tiên đan từ lâu rồi.”

“Đúng vậy.”

“Không sợ, chỉ cần Bản Đại thần cố gắng, nhất định sẽ tìm được mà.”

“...”

“Tiểu mỹ nhân, cưng cưng sẽ tìm cùng Bản Đại thần, đúng không?”

“Đúng...” Đúng cái đầu người!

“Cảm ơn sự giúp đỡ của cưng a.”

“...Đừng khách sáo.”

“Để hùng hồn cảm ơn cưng, như vậy đi, trước khi ta đi, ta sẽ tận lực cho cưng cảm thụ một chút hùng phong của Bản Đại thần nha.”

Đại thần bỗng nhiên lao đến, đè cậu xuống dưới thân.

“Đại thần hỗn đản! Người tính làm gì?”

Thánh sứ kêu toáng lên.

Tính làm cái gì thế? Vừa mới rồi không phải còn cực kì đáng thương ngược mắt nhìn trời sao?

“Bản Đại thần sắp rời đi rồi, cho cưng ăn thêm một chút côn thịt thần tiên của Bản Đại thần. Chỉ e là sau này cưng muốn ăn nữa cũng không được í. Để lại chút kỉ niệm, sau này cũng có cái để hồi tưởng a.”

“Dâm ma! Ai muốn hồi tưởng cái thứ vô sỉ đó của người!”

“Di? Ta là thần, không phải sao, đương nhiên hai giống phải khác hần nhau chứ.”

“Bây giờ có phải lúc thảo luận vấn đề này đâu! Vương bát đản! Người cởi quần áo ra làm gì? A a ~~ thả ta ra, cái tên vô sỉ hạ lưu đại *** ma này ~~”

3. Chương 2

Đại thần một khi đã quyết định chuyện gì thì nói làm là làm luôn. Cái tên giả mạo thiếu vài phần hồn này vốn dĩ không hiểu tiếng người.

Thánh sứ bị cường bạo “bắt cóc” bắt đắ dĩ nghĩ.

Hôm nay, trên đường đi tìm “Phi Dương cốc” hai người bước chân vào một thị trấn nhỏ nằm giáp biên giới phía Nam.

“Ân, cái trấn nhỏ này cũng náo nhiệt nha.”

Đại thần không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, thản nhiên vòng một tay thân mật ôm chặt cái eo của Thánh sứ.

“Nào, tiểu Vu sư, dùng cái mũi đáng yêu của cưng ngửi ngửi xem, ở đâu có chỗ ăn ngon, Bản đại thần đói bụng chết được.”

“Xin lỗi, Bản sứ là người, không phải chó, ngửi không ra được.”

Thánh sứ lạnh lùng lườm hắn.

“Hi, còn giận sao? Ta biết, cưng căn bản không muốn theo ta tìm cái cốc kia, bởi vì cưng không nỡ để Bản Đại thần quay trở về thiên đình, đúng không?”

“Thối lắm!”

Thánh sứ nghe vậy gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi chối phắt!

“Bản sứ còn ước cái tên *** ma nhà ngươi cút đi càng xa càng tốt, một giây đồng hồ cũng không muốn ngươi ở lại nhân gian!”

“Thật sao?”

Đại thần cọ cọ mũi.

“Vậy Bản Đại thần an tâm, nếu như cưng khóc suốt suốt ôm đùi ta, quỳ xuống cầu ta đừng có đi, ta thực có chút hao tâm tổn trí na.”

“Khóc suốt suốt? Quỳ xuống cầu xin người?”

Thánh sứ từ xưa đến nay tràn đầy kiêu ngạo lập tức giận đến suýt ngất, hận không thể tát cho hắn hai cái!

“Đi mà mơ đi! Kiếp sau cũng đừng hòng!”

“Được được, không có thì không có, làm gì mà giận đến vậy chứ a. Thả lỏng thả lỏng.”

Đại thần tựa như đỡ trẻ còn vuốt vuốt eo cậu. Cái eo tê rần một trận, hại Thánh sứ suýt chút nữa mềm nhũn tại chỗ.

Chết tiệt! Đường đường là Thánh sứ một quốc gia sao lại có thể không có tí tiền đồ nào như vậy!

Vừa thầm mắng mình Thánh sứ vừa cố đẩy cái tay của tên *** ma ra.

“Bỏ tay ra cho Bản sứ!”

“Không buông, nghìn lần cũng không buông!”

Đại thần mặt đầy lưu manh giở giọng cợt nhả.

“Còn không buông tay, đừng trách ta không khách khí!”

“Hi, Bản Đại thần rất muốn xem cưng không khách khí kiểu gì nha?” Đại thần tà tà cười, càng thêm ám muội trên đùa cái eo nhỏ mềm mại.

“Người... cái tên hỗn đản này...”

Thánh sứ cả người tê dại, gương mặt đỏ ửng mỹ lệ, đôi mắt ướt át trùng trùng lườm cái tên ghê tởm trước mặt!

“Dừng tay~!”

Đột nhiên, trước mặt hai người xuất hiện một mỹ nam tử tướng mạo tuấn dật, dáng người thon dài, tuổi chừng trên dưới ba mươi!

“Dâm tặc to gan~!”

Nam tử hai tay chống nạnh, tức giận phẫn:

“Người phạm tội gì~?”

Đại thần xem ra có hứng thú, nhìn hắn đáp lời:

“Ta phạm tội gì~?”

“Hừ, tội lớn ngập trời, lại còn giả vờ~!” Nam tử hùng hổ chỉ vào mũi Đại thần mắng to!

Thánh sứ tuy rằng chịu đủ mọi sự ‘chà đạp’ từ Đại thần, cảm giận anh vô cùng, nhưng thấy có người khác mắng chửi Đại thần trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Cậu hơi nheo mắt lại, lạnh lùng liếc hắt một cái:

“Cút, chuyện ở đây chẳng liên quan gì đến ngươi.”

“Sao lại không liên quan đến ta~? Cái tên *** tặc này thiên quang nhật hóa* trên ghẹo con gái nhà lành~! Cái chuyện xã hội cảm giận này Lôi Mãn Thiên ta đây tuyệt đối sẽ không bàng quan đứng nhìn đâu~!”

Thiên quang nhật hóa? Con gái nhà lành?

Thánh sứ nghe vậy đứng cảm thấy đúng là “sấm sét” đầy giờ*, mặt mũi không khỏi tối sầm.

“Há há... cười chết mất.”

Đại thần ôm bụng cười to, cười đến nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Cái gì mà thiên quang nhật hóa, là quang thiên hóa nhật! Còn nữa, ‘con gái nhà lành’ này là đàn ông đấy, không phải đàn bà đâu!”

“Cái... cái gì?”

Nam tử dùng ngón tay run run chỉ vào mặt Thánh sứ, lắp bắp nói:

“Ngươi... ngươi là đàn ông thật sao?”

Thánh sứ cười lạnh một tiếng: “Lắm lời, mắt đui sao.”

“Không... không thể nào! Bản công tử cho đến bây giờ mới thấy một người tuyệt sắc đến thế, khó khăn lắm mới động nổi lòng... Ngươi sao lại là đàn ông cho được? Ông trời ơi! Sao ông tàn nhẫn thế? Lẽ nào ông tính để Lôi Mãn Thiên ta độc thân cả đời sao~?”

Lôi Mãn Thiên cực kì khoa trương quỳ rạp xuống đất, nhìn trời gào lớn!

Đại thần và Thánh sứ cùng lúc hết hồn.

“Oa... quá là đặc sắc!”

Đại thần nhin không được vỗ tay đồm độp.

“Nói khóc là khóc, biểu diễn quả là quá siêu!”

“Ai thèm biểu diễn a!”

Lôi Mãn Thiên tức giận nhảy dựng lên.

“Bản công tử đang bộc lộ chân tình, không hiểu sao?”

“Biểu lộ chân tình?”

Đại thần khó hiểu nhìn nhìn hắt.

Chân tình? Là xiếc gì vậy ta?

“Đúng, chân tình hùng hực như lửa!”

Lôi Mãn Thiên đắm đuối nhìn Thánh sứ toàn thân bận đồ trắng tinh cao quý đứng bên cạnh.

Úc, đẹp thật đó!

Lôi Mãn Thiên ta đây xem tất cả mỹ nữ trong thiên hạ chưa có thấy ai cao quý đến động lòng như vậy. Tình yêu chân thật không phân biệt giới tính! Là đàn ông thì sao, Lôi Mãn Thiên ta đây chấp tất!

“Vậy hả?” Đại thần không quan tâm nhún vai.

“Ta với ‘gian tình’ hừng hực như lửa cũng có tí hứng thú. Ta nói cho người hay a, cái tiểu Vu sư này thể thôi nhưng tối nào cũng cùng với Bản thân ~”

“Câm miệng!”

Thánh sứ không chút lưu tình đạp một cước thật mạnh lên chân Đại thần!

“Người dám nói năng lung tung một câu nữa, ta cho người đẹp mặt.”

Cái chân “không phải loài người” của Đại thần tuy bị hung hăng đạp cho một cú nhưng chỉ cảm thấy như bị con kiến cắn, không tí đau đớn nào, thậm chí còn khiến anh hăng hái tràn đầy nói:

“Ta thích cái vẻ này của cưng, rõ ràng muốn ta chết được, vậy mà lúc nào cũng làm bộ ghét ta, đánh ta mắng ta, thực sự là thú vị mà!”

“Ai làm bộ ghét người? Bản sứ vốn rất ghét người, ghét đến muốn chết được!”

“Vị mỹ nhân này, nếu người ghét tên xú nam nhân này thế, vậy chẳng bằng đi với Bản Đại sư nha!”

Lôi Mãn Thiên háo hức ngấm cậu.

Thánh sứ chán đến không thèm liếc mắt nhìn hắn, coi như cái tên này không tồn tại cho nhanh.

Nhưng Đại thần mới đến nhân gian, tràn ngập hiếu kì với những điều mới mẻ hỏi ngay:

“Đại sư? Người là Đại sư gì?”

“Hắc hắc...”

Lôi Mãn Thiên đặc ý đến nỗi lập tức nghiêng mặt theo một góc độ hắn tự cho là đẹp giai nhất của mình.

“Nghe xong đừng có sợ ngất ra nha, Bản Đại sư còn có tên là thiên tài phi thiên ma thuật sư Lôi Mãn Thiên, Lôi Đại sư~!”

“Phi thiên ma thuật sư?”

“Không sai, Bản đại sư có thể không cần dùng dây thép, thần kì làm các màn biểu diễn phi thiên vô cùng huyền diệu. Thấy sao? Lợi hại không~?”

Lôi Mãn Thiên mặt cực kì mong đợi nhìn tiên tử áo trắng, mong nghe được một câu tán thưởng.

“Ha ha... cười chết đi được, bất quá bay có một tí đã tự xưng là Đại sư sao? Cái này dễ cực mà.”

Đại thần cả ngày bay tới bay lui cảm thấy cực kì buồn cười.

“Dễ? Đừng có mà khoác lác! Nếu không người bay cho ta xem a.”

Lôi Mãn Thiên tức giận nói.

“Bay thì bay, Bản Đại thần ~”

“Câm miệng cho ta!”

Thánh sứ kéo Đại thần một cái, tức giận ghé vào tai anh thì thầm.

“Người tính dọa chết người ta sao? Bị người ta phát hiện thân phận của người, người muốn nhàn nhã thanh thoi tìm Phi Dương cốc nữa được chắc.”

Đại thần nghĩ cũng phải, bướng bỉnh lè lưỡi.

“Được được, nghe cưng vậy, tiểu Vu sư. Chúng ta đi thôi!”

Thánh sứ gật đầu, bị đẩy đi trước hai bước.

“Thằng hèn!”

Tiếng mắng từ phía sau truyền đến khiến hai người khựng lại.

“Người nói gì?”

Đại thần xoay người lại, giọng lạnh lùng.

“Hừ, ta nói ngươi là đồ già mồm hèn nhát! Rõ ràng không biết bay, còn giả vờ cái gì? Tưởng trước mặt người đẹp làm màu sao?”

Lôi Mãn Thiên khinh thường nói.

“Có gan ra đây đọ với ta!”

“Đừng để ý hần.”

Thánh sứ không muốn rầy rà không quay đầu kéo Đại thần vào một hẻm nhỏ yên tĩnh.

“Ê, chờ chút!”

“Đi mau!”

Hai người luồn lách trong ngõ nhỏ, qua một hồi lâu, cuối cùng cũng thoát ra khỏi sự theo đuổi của Lôi Mãn Thiên.

“Oa, mùi thơm quá a...”

Đột nhiên, một mùi thức ăn thơm phức nhẹ nhàng bay đến.

Bụng đói đến kêu ầm ầm, Đại thần cau mày:

“Ta muốn ăn...”

“Xung quanh đây không có quán ăn, ngươi chịu khó chờ, chúng ta đi thêm chút nữa là kiếm được quán ăn thôi.”

“Ta chờ không nổi nữa, a ha, ta thấy rồi, mùi hương từ đó bay tới!”

Đại thần hưng phấn chỉ vào sân thượng tòa nhà năm tầng trước mặt.

“Ở chỗ đó thì sao? Đó là nhà người ta, chúng ta không thể ~~ A A~~”

Nhận ra mình đột nhiên bị ôm bay lên, Thánh sứ phát ra một tiếng hét sợ hãi!

“Trời ơi! Ngươi tính làm gì?”

“Ăn a!”

Vừa bay lên đến sân thượng tầng năm, Đại thần cười hê hê hôn lên mặt Thánh sứ một cái.

“Đi, chúng ta vào đây xin cơm ăn!”

“Không được! Ngươi không thể làm như vậy ~~”

Thánh sứ sắp bị cái tên Đại thần to gan lớn mật này dọa cho tức chết. Nhưng cậu mạnh không bằng người ta, miễn cưỡng bị lôi vào

~~“Là ai vậy?”

Một bà cụ già tóc trắng xóa, đang cúi đầu ăn chậm rãi ngẩng đầu lên hỏi.

Hai người thành linh phát hiện, bà cụ bị mù.

“Hai ~ lão bà bà, chúng ta đi ngang qua đây, ngửi được mùi thức ăn thơm quá, muốn đến ăn cùng bà, có được không a?”

Đại thần cũng không quan tâm người ta có đồng ý hay không, lôi Thánh sứ đặt mông ngồi xuống.

“Ha ha, đương nhiên là được rồi. Nếu không ngại phải dùng bữa với một bà già chán ngắt, cứ ngồi xuống ăn đi. Lâu lắm rồi không có ai ăn cùng bà...”

Nghe giọng nói của bà lão tràn đầy cô đơn, Thánh sứ đang muốn lập tức rời đi tự nhiên lại thấy ngập ngừng.

“Nào, để bà giúp các cháu xới cơm.”

“Chúng cháu tự làm là được, bà bà.”

Thánh sứ đương nhiên biết ngượng nếu để một bà cụ phục vụ, lập tức đứng dậy xới hai bát cơm.

“Oa, ngon ghê!” Đại thần nhận bát cơm liền lập tức ăn ầm ầm.

“Bà bà, cơm của bà mềm đến mức ta hận không thể nuốt luôn cả cái mâm vào.”

“Ha ha, cháu thích thì ăn nhiều vào một chút.”

Bà cụ mở to đôi mắt đã không nhìn được nữa, vẻ mặt hiền từ hướng về phía Đại thần.

“Các cháu nhà bà đều thích ăn cơm bà nấu, đang tiếc là từ khi bà bị mù thì không bao giờ có thể nhìn thấy bọn chúng nữa...”

“Vì sao? Mất bà mù, càng phải được các cháu con chăm sóc chứ.”

Đại thần không hiểu hỏi.

“Bà không muốn làm phiền chúng nó, bà tự chăm sóc rất tốt, mặc dù có chút buồn, nhưng bà không muốn làm bọn nó cảm thấy phiền phức.”

Thánh sứ nhìn vẻ mặt cực kì kiên cường của bà cụ, vội vã liếc mắt nhìn Đại thần một cái, để anh đừng hỏi mấy cái chuyện này nữa. Đại thần nhún nhún vai, vô tâm tiếp tục điên cuồng ăn cơm. Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí vô cùng hòa hợp, Đại thần nói chuyện cực kì chẳng đầu chẳng cuối, khiến bà cụ cười ha hả liên tục.

“Ăn no rồi, ăn no rồi.”

Đại thần thập phần thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng căng tròn.

“Đã lớn thế này rồi, nhìn người ăn thật là...”

Thánh sứ hé môi, dùng khăn tay lau hạt cơm còn dính bên khóe miệng Đại thần.

“Hi, mép của cưng cũng có.”

“Thật sao?”

Thánh sứ còn chưa kịp tự lau thì đã bị Đại thần kéo qua hôn. Đầu lưỡi mềm mại nóng ẩm của anh luồn qua hàm răng, cuốn lấy đầu lưỡi....

“Ăn no rồi có muốn cốc trà nóng không cháu?”

Giọng nói bà cụ tựa như cắt qua tai, Thánh sứ mặt đỏ bừng, vội vàng một tay đẩy Đại thần ra. Muốn chết, mình sao lại trở nên háo sắc thế, mỗi lần bị cái tên *** ma này chạm vào một phát, cái gì gọi là lý trí đều bay mất tiêu, đúng là kì cục mà...

Đại thần thấy người đẹp trong tay mình gương mặt ửng hồng, nhìn cực kì vui mắt. Nhận ra đây là kiệt tác của mình, mặt lại càng thêm toe toét, cười xấu xa nhìn cậu chăm chăm.

Thánh sứ cố gắng trấn tĩnh, làm bộ như không thấy ánh mắt nóng rực đó. Cậu cố gắng tập trung vào bà cụ, vui vẻ hỏi:

“Bà bà, bà không đến bác sĩ khám mắt sao?”

“Khám, ai, vô dụng, lãng phí tiền mà thôi. Con bà cũng đi khắp nơi mời bác sĩ, nhưng ai cũng nói là thị lực của bà không thể khôi phục được nữa, trừ phi là thần tiên hạ phàm cứu giúp mới có thể, ai... Già rồi, cũng chẳng sao...”

Thánh sứ không khỏi liếc mắt nhìn Đại thần.

“Sao vậy? Muốn Bản Đại thần cứu bà ấy?”

Đại thần thẳm thì bên tai cậu.

“Người làm được không?”

Thánh sứ quả là chẳng tin được cái tên Đại thần giả mạo này.

“Hi, đương nhiên rồi, có điều cũng phải đáp ứng ta...”

Đại thần thì thào vào tai cậu vài câu. Gương mặt Thánh sứ lập tức đỏ bừng như lửa đốt!

“Người... người vô sỉ!”

“Hi, muốn hay không tùy cũng vậy.”

Đại thần khoanh hai tay, nhún nhún vai vẻ vô tâm.

Thánh sứ nhìn bà cụ bưng trên tay hai cốc trà nóng bay bay khói, vừa sợ hãi vừa không đành lòng.

“Được... ta... ta đáp ứng người...”

Nghe câu trả lời của tiểu Vu sư, Đại thần khúc khích bật cười.

“Phốc, kỳ thực nếu cũng không đáp ứng, nể mặt bữa cơm này, Bản đại thần cũng tử tế giúp bà cụ này chữa mắt. Có điều cũng đáp ứng rồi, đó chính là một hòn đá ném chết hai con chim đó.”

“Cái gì?”

Đáng ghét, Bản sứ lại mắc mưu cái tên lưu manh này rồi!

Đại thần đắc ý dạt dào cười một hồi lâu mới giả vờ nghiêm trang nói với bà cụ:

“Cụ bà à, ta xem mắt của cụ chắc cũng chẳng cần thần tiên hạ phàm mới chữa được, rõ ràng chỉ là do trên mi mắt có dính mấy hạt bụi thôi mà.”

“Cậu khách ạ, cậu đừng đùa với bà già này mà, bà đã mù nhiều năm rồi, sao mà do bụi dính trên...”

Cụ bà chưa nói xong, bỗng có cảm giác có người chạm nhẹ lên mi mắt của mình, tựa như đang phỉ bụi đi. Đột nhiên một tia sáng mỏng manh xuất hiện trong bóng tối tưởng như vô tận.

“A! Đây... đây...”

Bà cụ kinh ngạc kêu lên!

“Trời ạ! Tôi nhìn thấy rồi! Cậu... cậu là thần tiên sao?”

“Không, không, chẳng phải đã nói là bụi sao, ha ha ha.”

Đại thần thấy bà cụ bắt đầu lão lệ tung hoành, dường như sắp lại đến trước mặt anh dập đầu tạ ơn. Kỳ thực anh chỉ muốn tiểu mỹ nhân nhanh chóng thực hiện lời hứa hẹn mà thôi, anh nhanh chóng ấn một ngón tay lên trán bà cụ, giọng nói trở nên vô cùng ôn nhu.

“Lão bà bà, mắt của cụ khỏi rồi, mau đi tìm con cháu của bà, báo tin vui cho bọn họ nhé.”

Bà cụ dường như bị thôi miên, mừng rỡ mở cửa, lập tức chạy đi.

Thánh sứ tuy biết sức mạnh của Đại thần, nhưng tận mắt trông thấy tất cả thì cảm động đến không nói lên lời. Nhìn dáng bà cụ rời đi, cậu mới thở phào một hơi, quay đầu, đang muốn cảm tạ Đại thần, bỗng một luồng khí lực đẩy cậu ngã nhào trên mặt đất.

“Đến đây đi! Tiểu mỹ nhân! Người vương víu đã chạy mất rồi, chúng ta có thể bắt đầu làm tình rồi!”

Cậu nói vừa rồi lập tức nghiền nát luôn hình tượng Đại thần vừa mới lên cao được một tí trong lòng Thánh sứ.

Cái tên háo sắc điên cuồng này!

“Cút ngay!”

Thánh sứ đập một cái lên người tên đại sắc ma.

“Cũng muốn đổi ý sao?”

“Người... phát tình cũng phải xem địa điểm chứ! Đây là nhà người ta mà!”

Đại thần lập tức tỏ ra bình tĩnh đại ngộ.

“Thì ra cũng lằng lằng thế sao? Còn muốn chọn địa điểm?”

“Không phải! Người cầm miệng cho ta, đại sắc lang!”

“Được a, nể mặt cũng vừa đáp ứng điều kiện của ta làm Bản Đại thần phi thường hài lòng, ta sẽ chiều cũng một chút vậy, đem cũng đến một chỗ mà cũng sẽ thỏa mãn.”

“Vừa rồi ta đồng ý với chỉ là kế nghi binh thôi, thân là thần tiên người cũng nên giúp đỡ người yếu... Uy! Buông tay!”

Thánh sứ bất hạnh chưa có giảng đạo xong đã bị Đại thần bế bay đi.

Đúng là một tên Đại thần hỗn đản chẳng bao giờ để ý lễ thường mà!

Hai người bay lên không trung. Đại thần ôm Thánh sứ vào lòng bay ra khỏi sân thượng.

“Buông! Người đừng có làm trò xằng bậy chốn đông người!”

Thánh sứ khó chịu giãy giụa trong lòng Đại thần. Đại thần nhanh chóng hạ xuống mặt đất, không biết có phải do sự phản kháng của Thánh sứ, lúc chạm mặt đất tự nhiên lảo đảo một chút. Thánh sứ không hề phòng bị suýt chút nữa là té xuống đất nhưng trước khi ngã đã được Đại thần nhanh tay đỡ được.

“Ngô!”

“Không sao chứ?”

Đại thần lo lắng xem xét Thánh sứ.

“Không sao đâu.”

Trong tay Đại thần, Thánh sứ nhìn anh một cách cổ quái.

“Người vừa rồi bị làm sao vậy?”

Đại thần giả vờ tiêu sái hất tóc.

“Chắc, cũng còn không biết ngược sao mà hỏi? Đều tại cũng hết, giãy giụa trong ***g ngực rộng lớn cường tráng của Bản Đại thần, dụ dỗ Bản Đại thần đến tâm thần chẳng yên, hại Bản đại thần xui xẻo tí ngã. Nói cho cũng hay nha, nhất định cũng phải bồi thường Bản Đại thần na.”

Bao nhiêu quan tâm của Thánh sứ với Đại thần đều lập tức bay biến.

“Tên hỗn đản này, ai kêu người hỏi cũng không hỏi đã bế người ta?”

“Sư phụ.”

“Người thôi đi có được không? Lúc thì đại mỹ nhân, lúc thì sư phụ, xưng hô theo cái kiểu vớ vẩn buồn nôn, ai cho người gọi như thế!”

“Ai gọi cũng sư phụ đâu?”

“Ta! Sư phụ! Là ta kêu!”

Hai người mặt đỏ bừng bừng cùng lúc quay đầu, ánh mắt rơi vào một tên không biết đã nhảy ra từ lúc nào.

“Người ở đây làm gì?” Thánh sứ hỏi.

“Người quỳ xuống làm gì?” Đại thần hỏi.

“Sư phụ!”

Lôi Mãn Thiên quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu vẻ mặt đầy hưng phấn mà nhìn Đại thần:

“Ta vừa nhìn thấy rồi! Thuật phi thiên của người thật là quá lợi hại, cầu người hãy thu nhận ta làm đồ đệ đi!”

Thánh sứ lập tức hiểu ra vấn đề, thầm hừ một tiếng, bất mãn lườm Đại thần.

Bảo người đừng có làm mấy trò phép thuật ở chỗ đông người, người thấy chưa?

Đại thần hiểu kì nhìn Lôi Mãn Thiên, tên người này, đúng là thối mông mà, chọn cái lúc này mà báỉ sư học nghề. Ghét thật! Dám nhìn lên tiểu mỹ nhân cả ngày sao? Từ lúc này đến giờ đã dòm lên năm lần rồi.

Tuy Thánh sứ không phản ứng một chút gì với sự lên lút liếc liếc của Lôi Mãn Thiên, nhưng Đại thần thì ghen tuông ngập lòng.

“Khục, người muốn xin ta học thuật thăng thiên đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, sư phụ, van xin người thu nhận ta làm đồ đệ nha, ta nhất định sẽ cố gắng học mà.”

“Được rồi.”

“Cái gì?”

Thánh sứ kinh ngạc kêu lên.

Đại thần lòng đầy lửa giận, đáng ghét thật, chỉ thử có một tí mà cũng đã kích động như vậy? Cái lên Lôi Con Rệp này đáng để cũng kích động như vậy sao?

“Thật tốt quá! Cảm tạ sư phụ!”

Lôi Mãn Thiên vui vẻ đến nhảy cẫng lên.

“Sư phụ, đồ đệ cũng có chút nền tảng phi thiên, nếu bay trong vòng một thước ta cũng...”

“Đừng cao hứng sớm quá, Bản Đại thần chỉ là dự định thu nhận người, cũng chưa có nói nhất định thu.”

“A?”

“A cái gì? Báỉ sư đều phải qua khảo thí, nếu người đuổi được Bản đại thần, Bản Đại thần sẽ nghiêm túc cân nhắc việc nhận người làm đồ đệ.”

Lôi Mãn Thiên vẫn còn đang phi thường trịnh trọng suy tư hàm nghĩa của những lời này, thì Đại thần bỗng ôm lấy Thánh sứ, hô một tiếng bay đi mất.

*thiên quang nhật hóa: nguyên văn là quang thiên hóa nhật, nghĩa đại khái là giữa ban ngày ban mặt. Bạn Lôi Lôi dùng thành ngữ đúng nhưng lộn hết cả lên rồi =))

~*“sấm sét” đầy giới: Tên của bạn Lôi Mãn Thiên cũng có nghĩa là sấm sét giăng đầy trời =))))~

4. Chương 3

“Hê hê, cái tên ngu đó! Muốn đuổi được Bản Đại thần? Kiếp sau cũng đừng hòng!”

Đại thần đắc ý dào dạt ôm tiểu mỹ nhân trong lòng bay đến cái tháp cao nhất trong thị trấn nhỏ.

“Người đưa ta đến đây làm gì?”

Thánh sứ nghi hoặc trừng mắt nhìn Đại thần.

“Thực hiện lời hứa của cưng a~”

“Cái gì? Người... người muốn ta ở chỗ này đối với người... làm...”

“Khẩu giao.”

“Câm miệng!”

Cái tên *** ma này, hai cái chữ *** đáng vậy mà cũng nói ra khỏi miệng dễ dàng đến thế được!

“Câm miệng? Ta câm miệng cũng được thôi, nhưng cương thì không thể đâu a... Đến đây nào, tiểu Vu sư, để “gây thần” của Bản Đại thần thưởng thức mùi vị của cái miệng nhỏ nhắn của cương na...”

“Phụt ~~ ha ha ha... Gây thần? Người quả thực là giống y chang cái loại gây lừa đảo này đó!”

Thánh sứ nghe thế lăn ra cười nghiêng ngả.

Chưa từng thấy tiểu mỹ nhân lãnh đạm lạnh lùng cười to thoải mái đến thế bao giờ... Đại thần lập tức thất thần.

“Người... người nhìn ta cái kiểu gì thế...”

Thánh sứ thấy cái tên lưu manh này nhìn mình với ánh mắt “thâm tình” như thế, trái tim lập tức mất không chế diên cuồng đập loạn!

“Ai nhìn cương đâu? Ta... ta chỉ đột nhiên nghĩ rằng bộ dạng cương ăn bồng bồng của ta nhất định rất *** đáng!”

Đại thần cố ý ra vẻ háo sắc, già mồm nói cứng.

“Câm miệng! Người là cái đồ chẳng hiểu gì là yêu đương hết, trong đầu toàn là mấy thứ *** ô hỗn đản!”

Thánh sứ tức giận đến mặt đỏ ửng lên.

“Nói ít thôi cương!”

Đại thần kéo cậu qua một bên, ép Thánh sứ quỳ trên mặt đất.

“Mau móc cây kẹo que vĩ đại cự phách của Bản Đại thần ra ăn đi!”

“Không muốn! Chết cũng không muốn!”

Thánh sứ quát cường liêu mạng lắc đầu.

“Cái gì? Cương là tiểu Vu sư chẳng biết giữ lời! Sao nói lại chẳng làm? Cương xem bồng bồng của ta cương đến sắp vỡ rồi đây này!”

“Vỡ ra càng tốt! Đỡ nguy hại nhân gian!”

“Cương~!”

Đại thần thấy dáng vẻ quát cường của tiểu Vu sư không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười.

Cái nhóc cương này, xem ra không mạnh tay không được ha, chỉ còn một phương pháp thôi.

Đại thần là hạng thông minh xảo hoạt, lập tức vờ vịt thở dài một hơi.

“Ai, quên đi... ta biết cương ghét ta chết đi được mà... bất kể ta ghen tặc khí huyết mà chết, cương cũng chẳng quan tâm đâu...”

“Cái gì?” Thánh sứ lập tức ngăn cả người:

“Người đừng có hù ta.”

“Ta nào có hù cương? Cứu người vốn tốn hao rất nhiều khí lực, nhất là bây giờ ta thiếu mất ba phần hồn phách, càng lực bất tòng tâm... Nhớ cái lúc ta bế cương bay từ trên lầu xuống không? Đó chính là bằng chứng...”

Thánh sứ nghe vậy mà kinh hãi trong lòng.

Lúc đó đúng là Đại thần có nghiêng ngả một chút xíu, lúc đó cậu đã thấy kì lạ.

Trời ạ, lẽ nào Đại thần sẽ bị tắc nghẽn khí huyết mà chết thật sao?

“Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ai, có nói cương cũng chẳng giúp ta đâu...”

Thấy vẻ thống khổ của Đại thần, Thánh sứ đau đốn trong lòng, sốt ruột nói ngay:

“Ta giúp! Cái gì ta cũng làm giúp người!”

“Thật sao?”

Đại thần trong lòng hí hửng mừng thầm nhưng trên mặt không hề lộ ra một tí gì, giữ nguyên vẻ khổ sở.

“Vây phiền cung giúp ta hút khí bị đè nén ra nha, ta... ta đối xử với cung tệ như vậy, thế mà cung còn lấy ơn báo oán... Tiểu Vu sư quả nhiên là tâm địa thiện lương, đầy lòng trắc ẩn a...”

“Kỳ thực người cũng đối xử với ta cũng không quá tệ mà...”

Nhớ đến Đại thần tuy luôn làm chuyện khiến cho người ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng bình thường cũng đối xử với mình rất dịu dàng quan tâm.

Nửa đêm cậu hắt xì một cái, lập tức kéo cậu ôm sát vào lòng, còn dùng pháp lực tạo ra lửa, dường như rất sợ cậu bị lạnh. Thánh sứ lơ đãng nở một nụ cười ngọt ngào, khiến Đại thần nhìn càng dục hỏa công tâm, không thể nhịn nổi!

“A a! Ta chịu không nổi rồi! Mau, mau giúp ta hút!”

Chẳng biết từ bao giờ một nam căn vừa to vừa cứng, còn nóng đến như sắp bốc hơi được đưa đến bên miệng... Thánh sứ lập tức mặt đỏ bừng như lửa.

“Người... người là đồ sắc ma!”

“Mau lên, ta sắp ghen chết rồi...”

Đại thần cọ cọ còn thịt nóng như lửa trên đôi môi mềm mại đó cầu hút.

“Mau hút ta!”

Sức nóng mãnh liệt của thần thượng khiến Thánh sứ nhũn cả người, tuy rằng xấu hổ nhưng đáng tiếc cậu lại vô vọng hé hé đôi môi...

Đại thần cực kì tận dụng thời cơ, nhục kiểm thức thời lập tức chạy vào cái miệng nhỏ nhắn mềm mại như tơ lụa...

“Úc úc ~ dùng đầu lưỡi liếm ta...”

Đầu lưỡi linh hoạt mềm mại ngược ngừng liếm láp khiến Đại thần hưng phấn không tả nổi, mười ngón tay lùa vào mái tóc màu kim óng ả mượt mà, cuồng loạn đưa đẩy eo...

“Nga, bảo bối cưng... sướng chết mất ~”

Vui vẻ cực đại khiến cho Đại thần cuồng loạn thở dốc, ngọt ngào gọi một tiếng “bảo bối cưng” – khiến cho Thánh sứ hồn phách đều bay thẳng lên trời, trái tim đập muốn phá tung ***g ngực, quên luôn cả cái gì là thẹn thùng ngược nghịu, bất tri bất giác gắng sức vì sự sung sướng của nam nhân mà khẩu giao...

Cắn nút, hút, liếm...

Tiểu Vu sư chẳng giáng mà hiểu khiến Đại thần hân hoan dường như đang ở thiên đường...

“Úc úc ~ bảo bối cưng ~ mau ~ ta sắp ra đến nơi rồi ~ úc úc ~ ăn vào đi ~ bảo bối cưng~”

Nhục kiểm cứng rắn trong khoang miệng Thánh sứ điên cuồng rung động, Đại thần gầm to một tiếng, một dòng dịch thể bắn mạnh vào cổ họng cậu, khai phá một nơi còn nguyên trinh trắng...

Dòng dịch đậm đặc bị tiểu mỹ nhân nuốt sạch sẽ, Đại thần mỹ mãn xoa xoa đầu cậu:

“Hô, làm tốt lắm, lần đầu tiên cưng khẩu giao thật hả? Không hổ là Thánh sứ của Cao Già thánh quốc, thông minh tuyệt đỉnh, giáng một lần là thông a.”

Nghe loại ca ngợi này, Thánh sứ ca quý của chúng ta không vui nổi, thậm chí còn phẫn nộ đến lửa bốc cao ba trượng!

“Cái tên hỗn đản này! Người ~ a a ~”

Thánh sứ đột nhiên bị đặt ở lan can gác chuông gào to sợ hãi!

“Người làm gì thế?”

“Bản Đại thần là người rất là công bằng, cứng để ta khoái, ta cũng cho cứng thỏa mãn một trận.”

Đại thần cười xấu xa, không hề ngần ngại quỳ trên mặt đất, móc ra năm căn xinh đẹp, một ngum ngậm hết vào

~~“Ngô ân ~~ trời ạ ~~ không ~~”

Chưa từng chịu qua hành động khiến cho người ta sung sướng đến điên cuồng thế này, Thánh sứ dựa lưng vào lan can, hai tay ôm miệng, cố gắng đè xuống tiếng thét chói tai

~~“Hanh ân... ngọt thật... cứng đổ mật lên sao? Sao lại ngọt được thế này?”

Đại thần say sưa liếm liên tục.

“Ồ... dừng mà... đừng liếm nữa...”

Nơi mà Đại thần đang liếm láp khiến Thánh sứ muốn phát cuồng, hai chân không ngừng run lên, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống...

“Dừng? Cứng đúng là khẩu thị tâm phi, cứng xem cái thứ này sướng đến không ngừng chảy nước miếng đây này...”

“Không có.... Bản sứ không có mà...”

Thánh sứ nhắm chặt mắt, sống chết lắc đầu.

“Còn nói không có? Xem Bản Đại thần nghiêm phạt tiểu Vu sư ưa nói dối thế nào!”

Đại thần cầm nam căn đang run rẩy liên tục đó, đột nhiên vươn đầu lưỡi, tà ác liếm từ gốc lên ngọn rồi đâm thẳng vào đầu

~~“A a ~~ trời ạ ~~”

Tựa như linh hồn đều bị đánh đến chia ba chia bảy, Thánh sứ khóc lóc lắc mái tóc vàng kim sáng rực, không nhìn được hết âm lên

~~“Không được ~~ ta sắp điên rồi ~~ a a ~~ để ta ra đi ~~ van xin người~~”

Nhục bồng tràn đầy dịch thể bị đầu lưỡi xấu xa chặn lại. Thánh sứ không phát tiết được không thể nào nhìn nổi, run rẩy toàn thân, khóc cầu xin Đại thần từ bi...

Đại thần nghe vậy mới thỏa mãn, rút mạnh đầu lưỡi ra!

“A a ~~ trời ạ ~~ ra rồi ~~”

Bất chấp đang ở trên tháp cao nơi có thể bị trông thấy bất cứ lúc nào, Thánh sứ nổi tiếng sĩ diện uốn cong người mà bất tỉnh

~~Một dòng dung dịch trắng đục phun ra, trong không khí tràn đầy mùi hương say lòng người...

V

Bước trên con đường thẳng hướng nam. Thánh sứ cố ý dẫn Đại thần quần tới quần lui, không đi đúng hướng đến Phi Dương cốc.

Về phần lý do...

Hừ, đương nhiên là để trả thù cái tên sắc ma làm cái trò hạ lưu như vậy đối với Bản sứ rồi!

Ai thêm lo hấn ăn xong tiên đan rồi bay lên trời mất chứ.

Thánh sứ cứ như vậy tự nhủ với mình.

Hôm nay, hai người dừng chân bên một dòng suối nhỏ trong vắt.

“Ngồi xuống cho ta.”

Thánh sứ chỉ chỉ một tảng đá lớn bên cạnh con suối.

“Để làm chi?” Đại thần nghi hoặc nhìn cậu hỏi.

“Bảo người ngồi thì cứ ngồi xuống đi, hỏi nhiều làm gì.”

Thánh sứ vừa nói vừa cởi áo khoác.

Ánh mắt Đại thần lập tức sáng bừng.

Anh liếc liếc nhìn thân thể mê người của tiểu mỹ nhân, lại dòm dòm tảng đá lớn, cười tà tà:

“Nga, biết rồi, tiểu Vu sư có phải không muốn... hắc hắc, bên cạnh dòng suối... làm này này rồi làm nọ nọ...”

“Này này với cả nọ nọ cái gì? Đừng có nghĩ mấy cái chuyện hạ lưu cho Bản sứ!”

Thánh sứ tức giận trừng mắt lườm anh.

“Ngồi xuống, ta giúp người gội đầu.”

“Gội đầu? A a a! Đừng mà! Ta không gội!”

Đại thần lập tức co giò bỏ chạy.

“Đâu có dễ vậy!”

Thánh sứ nhanh tay túm lấy Đại thần đang chuẩn bị chuồn mất tựa như túm chú chó con ghét bị ướm lông, vừa kéo vừa đẩy vừa lôi anh đến bên cạnh dòng suối.

“Có cái loại Đại thần lười thôi như người sao? Ngồi xuống cho ta! Nếu không gội đầu, sau này đừng có hòng chạm tới ta!”

“A a~ lạnh quá! Lạnh quá đi!”

Đại thần bị xối nước lạnh lên đầu lập tức oa oa kêu to.

“Có cần khoa trương đến thế không?”

Thánh sứ thấy bộ dạng chẳng ra làm sao của Đại thần, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Ai mà biết được cái tên Đại thần lưu manh vô pháp vô thiên này lại sợ nhất là gội đầu đây?

“Ngoan nào, tóc của người đều rối hết vào nhau rồi đây này, ta giúp người mát xa, gội gội một lúc, sẽ rất dễ chịu mà.”

Thánh sứ dùng giọng điệu dỗ dành trẻ còn kiên trì dỗ ngọt.

“Mát xa?” Đại thần bừng sáng hai mắt.

“Nghe rất là thoải mái nha... Được rồi, Bản Đại thần sẽ cho cưng cái vinh hạnh giúp ta mát xa mát xa nha.”

Cái tên lưu manh này, được thể còn khoe mẽ!

Thực sự là muốn đã cho hắn một cước bay luôn, nhưng sao lại chẳng nở ra tay?

Thánh sứ bất đắc dĩ cười khổ, hận mình quá mức nhẹ dạ.

Đại thần ngهنhngang ngồi xuống tựa vào tảng đá lớn, Thánh sứ ngồi phía sau anh, đưa mười ngón tay vào mái tóc rối dẹt xoa nắn.

“Sao mà nước lạnh thế chứ? Bất quá, tiểu mỹ nhân à, tay cưng ấm lắm.”

“Thấy thoải mái chưa?”

“Àn, thoải mái lắm.”

Lực đạo vừa phải dịu dàng ấn lên da đầu, thực sự là như chuyên gia mát xa, Đại thần không khỏi thích chí đến híp đôi mắt lại.

Dòng suối nhỏ trong veo thấy đáy.

Bồn bề lặng yên, chỉ có tiếng nước suối chảy róc rách êm tai.

Đại thần cực kì bướng bỉnh dường như cũng bị bầu không khí này mê hoặc, an tĩnh ngoan ngoãn hiếm thấy.

Thánh sứ vừa giúp anh gội đầu, vừa cúi đầu, ngắm nhìn Đại thần một cách đầy chân tình mà chính mình cũng chẳng nhận ra.

Kỳ thật, hình như mình chưa có bao giờ nhìn Đại thần từ góc độ này thì phải, nhìn từ đây, từ lòng mây qua mũi, là đôi môi phi thường khêu gợi.

Í?

Phi! Cái tên đại sắc ma này có chỗ nào gợi cảm chứ? Mình rốt cuộc lại suy nghĩ lung tung cái gì nữa vậy!

“Àn?”

Đang hưởng thụ cảm giác xoa bóp dễ chịu, Đại thần mở mắt:

“Sao lại ngừng?”

Thật thoải mái a, thì ra gội đầu cũng không tầm thiết đến vậy, từ nay gội đầu thường xuyên cũng không vấn đề

~~Nhưng nhất định vấn đề đầu tiên – đó là tiểu mỹ nhân phải dùng đôi tay xinh đẹp đó giúp ta mát xa đầu.

Lo lắng tâm sự của mình bị người ta phát hiện, Thánh sứ vội vã lấp liếm:

“A... gội tạm được rồi, đương nhiên phải dừng. Người muốn ta bóp đầu cho người cả đời sao?”

“Hắc, nếu mà bóp đầu cả đời cũng không vấn đề gì a.”

“Đừng có mơ đi.”

Thánh sứ hừ một tiếng, trong lòng lại thấy ngọt ngào, khom lưng vốc một vốc nước, đổ lên đầu Đại thần: “Hơn nữa, người không phải đang vội vã muốn bay lên trời sao? Còn muốn cả đời cái gì?”

“Đúng là như vậy.” Đại thần bắt giác thở dài.

“Xem ra trên thế gian chẳng có gì khiến người lưu luyến hết, đúng không?”

“Ai nói thế? Bản Đại thần lưu luyến cứng a.”

Đại thần lập tức nói.

“Cái gì?” Trái tim Thánh sứ lập tức đập loạn.

“Đương nhiên, Bản Đại thần sẽ rất nhớ nhưng cứng đã tận tình giúp Bản Đại thần bóp đầu, lưu luyến về xinh đẹp của cứng khi bị Bản Đại thần ép tới ô ô khóc lớn, nhớ nhưng cái miệng nhỏ nhắn bên trên lẫn bên dưới của cứng, nhất là lúc trên tháp cao giúp Đại thần khẫu... Ai u! Sao cứng đập đầu ta?”

Đại thần ôm đầu ủy khuất hỏi.

“Ai kêu người miệng chó không mọc được ngà voi*.”

“Miệng ta không phải miệng chó, đương nhiên mọc sao nổi ngà! Ta chỉ nói toàn sự thật.”

Thánh sứ run người. Tuy Đại thần nói toàn những câu vô sỉ, nhưng mà, có lẽ nào Đại thần lại...

“Nếu người lưu luyến... khục, ý ta là, ta không thèm quan tâm người nhớ nhưng chi Bản sứ hết. Nhưng mà... nếu người lưu luyến như thế, vậy thì không nhất thiết phải bay về trời a, ở lại nhân gian, ta mới có thể giúp người gội đầu.”

Đại thần thở dài một tiếng.

Nghe tiếng thở dài của hắn, Thánh sứ trong lòng đang có chút mong chờ lập tức thấy lạnh toát cả người.

“Người không muốn ở lại sao?”

“Ta không thể ở lại.”

Đại thần lắc đầu.

Một cảm giác khổ sở cường liệt dâng lên trong lòng Thánh sứ, hai bàn tay đang đặt trên đùi biến thành hai nắm đấm siết chặt.

Vì sao? Vì sao nhất định phải đi? Nhân gian có gì không tốt sao?!

Nói lưu luyến nhớ nhung ta cái gì, căn bản là... gạt ta...

Không được khóc.

Không việc gì phải thương tâm vì cái tên hỗn đản chẳng chút tình người này, hắn chẳng qua chỉ là đùa giỡn người mà thôi, mặc dù có lúc tựa như trẻ con dây dưa quẩn quýt lấy người, mặc dù có lúc rất dịu dàng, có lúc còn ôm người bướng bỉnh bay tới bay lui trên trời...

Không hiểu tại sao, mình lại đi lưu luyến cái tên Đại thần hỗn đản này.

Thánh sứ đau khổ cố nén những giọt lệ chực rơi ra.

“Tiếp tục a.”

Đại thần không biết Thánh sứ phía sau tâm tình đang cực kì hỗn loạn, vẫn đang ung dung chờ được thoải mái gọi đầu.

“Gọi xong rồi.”

“Cái gì? Nhanh vậy á? Bóp thêm một chút nữa đi.”

Vừa được xoa bóp rất là thoải mái, rất là muốn hưởng thụ thêm chút nữa.

“Nhanh không tốt sao? Đỡ vì gọi đầu mà làm mất thời gian tìm tiên đan của người, để người nhanh chóng mà còn lên thượng thiên.”

Đại thần lập tức hiểu là Thánh sứ đang bắt mẫn. Bất kể là có vô tâm đến đâu, cũng nhận thấy được là Thánh sứ không muốn mình rời đi, Đại thần thấy ngọt ngào trong lòng, nên đặc biệt dịu dàng kiên trì giải thích.

“Tiểu mỹ nhân, cũng không hiểu rồi, thiên thượng là nhà của ta, ta nhất định phải quay về nhà mới được, hơn nữa càng nhanh càng tốt, nếu không ta ~”

“Sư phụ! Sư phụ! Ta cuối cùng cũng tìm được người rồi! Người bay lên thiên thượng nhất định phải mang ta đi cùng a, sư phụ!”

Đại thần và Thánh sứ trợn mắt há miệng nhìn cái con rệp đập không chết bất thành linh nhảy xổ ra từ trong bụi cỏ, rồi ùm một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Sư phụ! Người đã đồng ý với ta thu nhận ta làm đồ đệ rồi!”

“Người người người... sao người lại ở đây?”

“Ta vẫn luôn đuổi theo sư phụ a, quả nhiên là đuổi kịp rồi.” Lôi Mãn Thiên đắc ý dào dạt nói.

Vốn dĩ, sau khi Đại thần bay mất, hắn đuổi vài bước đã không thấy tăm hơi Đại thần đâu, tiếp đó chỉ còn cách tìm lung tung hết chỗ này đến chỗ khác, hết nửa ngày tìm không ra nổi. Nghĩ rằng mình lạc mất sư phụ, Lôi Mãn Thiên cuống đến độ khóc lớn một hồi, khóc mệt thì chui vào bụi cỏ ngủ một giấc. Không ngờ, tỉnh dậy lại kỳ tích gặp được Đại thần và Thánh sứ ngồi ngay bên cạnh dòng suối nhỏ tán chuyện.

Đây là duyên phận a! Duyên trời định a!

“Sư phụ a, người đã nói chỉ cần tôi đuổi kịp người, người sẽ thu ta làm đồ đệ mà, người không thể nuốt lời a!”

“Việc này... việc này...”

“Ta vừa nằm trong bụi cỏ nghe, thì ra sư phụ vốn ở trên trời a, OA! Vậy người là thần tiên rồi, sư phụ thật là lợi hại, chẳng trách mà có thể bay cao được như vậy na, đồ đệ cũng muốn lên trời đi dạo. Cầu sư phụ đưa ta cùng lên trời nha.”

“Việc này... việc này...”

Đại thần liếc mắt cầu cứu tiểu Vu sư.

Thánh sứ trừng mắt lườm Đại thần, đều là người vạ mồm nói là muốn thu nhận đồ đệ, chọc hấn tới, bây giờ thì sướng chưa? Xem người xử lý như thế nào.

Đại thần đành bắt đắc dĩ tự mình xử lý đồng rắc rối do mình gây ra.

“Khục, người trước tiên đứng dậy, ta nói cho người, thiên thượng chỉ có thần tiên mới lên được, nơi này con người không thể đi đâu.”

“Cái gì? Sư phụ nuốt lời!”

“Ai nói thế? Bản Đại thần nói là giữ lời, người không phải muốn học thăng thiên sao? Bản Đại thần sẽ dạy cho người một khóa cơ sở, dạy cho người một chút bí quyết thăng thiên.”

“Nhưng mà...”

“Ít nói nhảm, người rốt cuộc có học hay không? Không học ta không dạy đâu!”

“Học! Ta học!”

“Ân, như vậy người xem đây.”

Đại thần muốn cho Lôi Mãn Thiên chút bản lĩnh, coi như là thực hiện cái sự ưng thuận tùy tiện trước đó của mình.

Anh đứng lên cho Lôi Mãn Thiên nhìn rõ.

“Làm tư thế này, ngón giữa và ngón trỏ lắc lắc như vậy, cái này gọi là bí quyết thăng thiên, thích hợp cho những người mới học, sau đó, thân thể thả lỏng, bay lên không...”

Đại thần vừa nói, thân thể vừa nhẹ nhàng bay lên, hai chân rời khỏi mặt đất.

Lôi Mãn Thiên vẽ mặt sùng bái ngửa đầu nhìn, cố gắng ghi nhớ từng câu từng chữ Đại thần nói.

“Nếu như bay cao hơn, con người như người sẽ phải sử dụng bí quyết khác, ví như... A!”

Bỗng nhiên, Đại thần đang ở giữa không trung thân hình đột nhiên chao đảo, nghiêng người xuống dưới.

Ừm! Đại thần ngã nhào xuống dòng suối nhỏ.

“Trời ạ ~~ Đại thần!”

Thánh sứ nhào đến nâng Đại thần từ suối dậy.

“Có chuyện gì thế này, sao người lại...”

Cậu khiếp sợ nhìn máu tươi đang chảy ra từ khóe môi Đại thần, cậu hít sâu một hơi:

“Người, người bị thương?”

Đại thần lắc đầu dường như muốn xoa dịu cậu, định nở ra một nụ cười thoải mái. Nhưng còn chưa kịp cười, sắc mặt anh đã trắng bệch, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

“Đại thần!”

Thánh sứ kêu lớn.

“Không có việc gì.”

Phun ra một ngụm máu xong, ngực không còn quay cuồng khó chịu nữa, Đại thần từ dòng suối lão đảo đứng lên.

“Chỉ cần tìm ra được tiên đan, trở về thiên thượng, tình hình sẽ không còn nghiêm trọng nữa.”

“Người... người nói cái gì?”

“Sở dĩ ta nói ta không thể ở lại, vì thần lực của ta không được như xưa, tình hình ngày càng tồi tệ. Thật sự nếu không ăn tiên đan, ta sẽ chết.”

Gương mặt Thánh sứ lập tức tái nhợt hơn cả người chết.

Trách không được Đại thần vội vã quay về thiên thượng, thì ra...

Trước mặt nam nhân bấy lâu nay vẫn bên cạnh mình, kỳ thực mấy ngày qua đều cố gắng chịu đựng thống khổ khi mất dần thần lực sao? Thế mà, kẻ ích kỷ như ta vẫn chỉ quan tâm đến cảm giác của mình mà giấu giếm hết, xấu xa cố ý kéo dài cuộc hành trình của hắn.

“Tiểu Vu sư, đừng dừng bày ra cái mặt tuyệt vọng như thế, chẳng đẹp chút nào. Yên tâm, Bản Đại thần có thể chống chịu được đến cùng mà, chỉ cần tìm được Phi Dương cốc nơi cất giấu tiên đan trước khi thần lực của ta suy kiệt, ta sẽ trở về được nhà. Ai, đáng tiếc không biết cái Phi Dương cốc chết tiệt ấy ở cái chỗ nào.”

“Ta biết Phi Dương cốc ở đâu.”

Đại thần sững sờ:

“Cũng biết?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, mấy ngày hôm trước cũng chẳng phải khẳng định rằng cũng không...”

“Ta...”

Thánh sứ không dám nhìn gương mặt khiếp sợ của Đại thần, chẳng dám quay đầu...

“Ta lừa ngươi.”

“Tiên đan?”

Lôi Mãn Thiên vừa kinh hãi vì Đại thần đột ngột ngã xuống, vất vả lắm mới hồi phục được tinh thần, lúc này bắt đầu hưng phấn hú lên:

“Sư phụ, người vừa nói chính là tiên đan ăn xong có thể biến thành thần tiên sao? Oa! Đúng là thứ tuyệt hay a! Sư phụ người dẫn ta cùng đi Phi Dương cốc nha, có được không? Sư phụ người đừng vứt bỏ đồ đệ nha!”

“Cút đi, không thấy Bản Đại thần đang nói chuyện với tiểu mỹ nhân sao? Người đúng là con rệp phiền chết người...”

“Được rồi, chỉ cần ngươi không quấy rối, chúng ta sẽ mang ngươi đi cùng.”

Thánh sứ đột ngột đáp ứng.

Đại thần kì quái nhìn Thánh sứ.

“Phi Dương cốc.... Kỳ thực cách nơi này không xa lắm, nhưng mà trước hết phải vượt qua ngọn núi trước mắt. Thần lực của ngươi bây giờ suy kiệt, không thể tiếp tục tùy tiện dùng thuật phi thiên, có người này, trèo đèo lội suối... ít nhất... có thể giúp đỡ ít nhiều.”

“Cho ta đi cùng thật sao? Thật tốt quá! Cảm tạ sư phụ! Cảm tạ tiểu mỹ nhân!”

“Câm miệng! Tiểu mỹ nhân là cho người gọi sao?”

“Nga, vậy cảm tạ đại mỹ nhân!”

“...”

Xác định xong phương hướng Phi Dương cốc, Thánh sứ và Lôi Mãn Thiên nâng Đại thần đang bị thương dậy, gian nan bước về phía ngọn núi phía xa.

*Miệng chó không mọc được ngà voi: Nguyên văn là “miệng chó không thỏ được ngà voi.” Từ ‘thỏ’ () có nghĩa là ói, cũng có nghĩa nhổ; nhổ; khạc; nói ra. Bạn Đại thần lúc sau có nói “ta thỏ toàn lời chân thật”, mình đành xoắn nó thành nghĩa là mọc răng ngà, nói lời thực vậy:”>

~

Bạn Đại thần chương này dễ thương ha:”}~ Cũng hơi pị ưa ó chữ X”}

~Ừi, bạn Vưn nhờ sự ủng hộ chưn tình và nồng ấm (?) của các tình iêu đã đỡ bệnh và lết lết lên được đệ up cái này. Từ giờ đến tết, nếu tình trạng sức khỏe cho phép mình xệ up đều đặn và nhiều hơn. X”}~ Mình ngồi đợi pháo bông và hoa na ~XD~

5. Chương 4

Thời khắc hoàng hôn, trong rừng cây rậm rạp âm u, xuất hiện ba thân ảnh nặng nề lê bước.

“Còn xa không a? Mệt chết mất.”

“Câm miệng! Muốn thăng thiên mà còn lẩm mồm vậy à, lải nhải nữa là ta không mang người đi tìm tiên đan đâu.”

“Được được, ta không nói nữa, đừng có không mang ta đi mà. Người ta chẳng qua chỉ là mệt quá thôi mà~”

Thánh sứ cũng đã mệt mỏi rồi đến không muốn phí sức mắng cái con rệp chết tiệt ấy nữa.

Mệt thật...

Nhất định là bị cái thói dùng phép phi thân của Đại thần dạy hư rồi, bình thường bị hấn ôm trên trời bay tới bay lui, dù xa đến đâu, vi vu một cái là đến nơi, dễ dàng tự tại, hoàn toàn quên mất là con người trèo đèo lội suối gian nan khổ cực đến thế nào.

Nhưng mà, nếu như Đại thần ăn được tiên đan quay về thiên thượng rồi, bao nhiêu giờ phút sung sướng từ trước đến nay, sẽ vĩnh viễn thuộc về hồi ức.

Nội tâm Thánh sứ tràn đầy chua xót, lặng lẽ liếc mắt nhìn Đại thần bên cạnh. Từ khi biết Thánh sứ hoàn toàn lừa dối mình, Đại thần trở nên vô cùng trầm mặc.

“Rốt cuộc là còn xa lắm không a~?”

Lôi Mãn Thiên yên lặng chưa đầy nửa phút lại bắt đầu làm nhàm.

“Sắp đến nơi rồi, từ chỗ này đi xuống dưới chính là Phi Dương cốc.”

Thánh sứ thấp thỏm bất an liếc mắt nhìn Đại thần.

Cho dù nghe câu Thánh sứ vừa nói, gương mặt Đại thần vẫn không nhìn ra được tâm tình.

Hắn nhất định hận mình gạt hắn đến chết đi, nhất định vậy.

Bất quá cũng phải, nếu mình là người bị gạt, nhất định cũng không tha thứ đâu.

Cái con người luôn luôn bên cạnh mình lại là một kẻ lừa đảo đáng ghét, ai mà tha cho được chứ?

Nghĩ đến Đại thần sẽ vĩnh viễn ghét mình, Thánh sứ thấy trái tim mình như sắp tan nát hết.

Nhưng mà làm sao được? Ai kêu mình làm cái chuyện độc ác như vậy đi? Chỉ có điều mình không biết, bị Đại thần ghét, lại đau khổ đến vậy.

Bước những bước đi ngày càng nặng trĩu, bọn họ cuối cùng tiến nhập Phi Dương cốc.

Không hổ là nơi cất giấu tiên đan, trong cốc bốn mùa đều là xuân. Trên đất nở đầy hoa tươi, trên đầu chim chóc chuyền cành líu ho hót.

Đi một hồi, bọn họ liền thấy phía trước có một hang đá thật lớn.

Cái hang đá này bình thường tự ẩn tàng, chỉ khi nào cảm thấy được linh khí của thần tiên mới tự hiện ra. Tuy rằng Đại thần đã vô cùng suy yếu, nhưng hang đá này vẫn nhận ra được linh khí của hắn.

“Xem ra nhất định đây là nơi cất giấu tiên đan rồi~!”

Lôi Mãn Thiên kích động chỉ vào thạch động, gào toáng lên tựa như phát hiện ra đại lục mới.

Thánh sứ cũng nghĩ như hắn: “Chắc là đúng rồi, chúng ta mau đi vào.”

Nhất định phải để Đại thần mau chóng ăn tiên đan, nếu không hắn sẽ không trụ được nữa.

Thánh sứ bước nhanh về phía trước vài bước, đột nhiên cảm thấy có gì không phải, thì ra Đại thần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không bước theo.

“Tiên đan ngay bên trong, cố gắng thêm chút nữa.”

Thánh sứ chạy về trước mặt Đại thần: “Nhanh lên, nếu người không đi được ta công người đi.”

Thánh sứ vừa nói vừa ngồi xổm xuống.

Đại thần bỗng nhiên kéo tay cậu, Thánh sứ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

“Ta có việc muốn hỏi cưng.”

Thần sắc ngưng trọng của Đại thần, Thánh sứ chưa bao giờ thấy qua.

“Chuyện gì?”

“Vì sao cưng muốn lừa ta?”

Tuy rằng biết Đại thần một ngày nào đó sẽ chất vấn mình, nhưng Thánh sứ thấy trái tim mình đập hăng một nhịp.

Áy náy, ngượng ngịu và ân hận như núi đè nặng trong lòng cậu.

Thánh sứ không nói nổi nên lời

“Vì sao?”

“...”

“Vì cưng ghét ta?”

“...”

“Vì cưng hận không thể cho ta chết ngay lập tức?”

“Không! Không phải!”

Thánh sứ vội vã lắc đầu.

Sao mà cậu có thể muốn Đại thần chết đi cho được?

Nghĩ đến việc Đại thần sẽ chết, cậu nghĩ mình sắp hồn phi phách tán mất rồi, nếu có thể, cậu tự nguyện để mình chết thay, còn hơn là để Đại thần biến mất.

Từ lâu lắm rồi... Đại thần đối với cậu, cũng đã là vô cùng, vô cùng quan trọng, quan trọng đến không nỡ dứt bỏ...

“Vậy sao cũng muốn lừa ta?”

Thánh sứ bối rối cắn chặt đôi môi duyên dáng, gần như bặt máu.

Cậu không thể trả lời.

“Này! Các người rút cuộc có đến hay không a?”

Lôi Mãn Thiên đã chạy đến cửa động, quay đầu mới phát hiện hai cái người kia còn đứng nguyên chỗ cũ, thở hồng hộc kêu to:

“Nhanh đến đây a! Bằng không, ta lấy tiên đan ăn trước đó! Đừng có trách ta không nghĩa khí, tới trước được trước nha~!”

“Chúng ta đi lấy tiên đan trước đã.”

Thánh sứ cuối cùng cũng kiếm có tránh được sự truy vấn của Đại thần.

Hai người cùng chạy tới cái cửa động với Lôi Mãn Thiên.

Bọn họ bắt đầu đi vào sâu trong động.

“Í? Không nhận ra bên trong động cũng sáng phết, ta còn tưởng bên trong này tối thui chứ.”

“Đây là thần động giấu tiên đan, người tưởng rằng đây là hang núi bình thường chắc?”

“A a a a!”

Bỗng nhiên, Lôi Mãn Thiên nhảy dựng lên, thét rầm rĩ, tiếng kêu ở trong sơn động vang vang dội lại, gần như chấn động màng tai, Thánh sứ và Đại thần đều phải bịt lỗ tai lại:

“Rắn! Rắn bự quá đi~!”

Ngón tay Lôi Mãn Thiên run lẩy bẩy, cố gắng chỉ đằng trước.

Kỳ thực, không cần hẳn chỉ, ai cũng nhìn thấy được rằng bãi đá đằng trước có một con rắn lớn vô cùng đang cuộn mình, thân rắn to như một cái thùng nước, cổ ngồng cao, đôi mắt như hai ngọn đèn xanh lét, phi thường kinh khủng.

Phía sau con rắn lớn, có một bàn đá cao cao, mặt trên có một hộp ngọc hình vuông. Xem ra, tiên đan hẳn là bên trong hộp ngọc đó.

“Không cần phải sợ, đây là linh xà bảo vệ tiên đan.”

Thánh sứ đã từng đọc qua trong sách cổ, phạm là nơi mà thần tiên để thánh vật, đại đa số đều có linh xà bảo vệ, để tránh cho vật của thần tiên rơi vào tay phạm nhân.

“Cái gì? Người nói là người biết trước trong này có thứ quý quái này sao?”

Lôi Mãn Thiên kêu thảm một tiếng.

Đại mỹ nhân này nhất định điên rồi, biết thừa là trong này có con rắn bự như vậy mà còn lòi hẳn đến đây, định hại người ta sao!

Tiên đan tuy rằng muốn thật, nhưng mà không thể hiển mạng được.

“Người nói đi! Bây giờ phải làm sao? Đánh nhau với con rắn này chắc? Ta không muốn đâu!”

“Thần lực của ta yếu đi nhiều rồi, bây giờ không còn cách nào khiến linh xà này nghe theo mệnh lệnh của ta nữa.”

Đại thần nhú mày: “Ta thử chút ẩn thân thuật, xem có thể ẩn thân mà đi qua không.”

Đại thần lẩm nhẩm vài câu thần chú, thân ảnh dần dần mờ nhạt.

Nhưng ngay lúc anh sắp hoàn toàn biến mất, Đại thần phun mạnh ra một ngụm máu tươi, một lần nữa hiện hình.

“Đại thần!”

Thánh sứ dùng một tay đỡ lấy anh, đôi mắt đầy lo lắng.

“Người không thể dùng thần lực nữa, người sẽ chết đấy.”

“Không, nhất định ta phải đi qua đó.”

“Đi qua có rất nhiều cách a!”

Thánh sứ lập tức gào lên.

Đột nhiên nhận ra mình không nên lớn tiếng với Đại thần, cậu ngắc cả người. Nhưng bình tĩnh trở lại rất nhanh.

“Đại thần, người không thể mạo hiểm nữa, ta có một phương pháp an toàn tin cậy.”

Thánh sứ dường như đang nghĩ ra cái gì đó.

“Phương pháp gì?”

“Ta đi dụ con rắn này, người cùng Lôi Mãn Thiên đi lấy tiên đan.”

“Không được!”

“Người nghe ta nói hết đã.”

Thánh sứ nói với vẻ như đã chuẩn bị trước:

“Linh xà tuy lợi hại, nhưng nó rất sợ hắc xà quả, chờ ta dụ rắn ra chỗ xa xa một chút, sẽ lấy hắc xà quả ra dọa nó. Các người thừa thời gian linh xà đuổi theo ta nhanh tay lấy tiên đan.”

“Cái gì, cũng có hắc xà quả?”

“Đương nhiên, ta biết Phi Dương cốc ở đâu, đương nhiên biết trong sơn cốc có rắn, sao lại không chuẩn bị cho được? Người sờ xem, ngay trong túi ta đây này.”

Đại thần thò tay vào sờ thử, quả nhiên là có thứ gì đó vừa cứng vừa tròn.

“Móc ra cho ra xem.”

“Không được.”

“Vì sao không được?”

“Linh xà ngay kia, bây giờ móc ra, nó biết ta có hắc xà quả sẽ không bị lừa đâu.”

Đại thần là thần tiên, xưa nay đối phó với linh xà dùng thần lực là xong, cũng không biết hắc xà quả tròn méo ra sao. Bất quá, tiểu Vu sư rất là thông minh, cũng biết sẽ gặp phải linh xà, vậy thì chuẩn bị hắc xà quả cũng là hợp lý.

“Vậy thì... được rồi.”

Đại thần gật đầu.

“Cũng phải cẩn thận một chút nhé, đừng để linh xà lại quá gần, nếu nó đến gần, lập tức lấy hắc xà quả ra ngay nghe chưa.”

“Yên tâm đi, nó không làm gì được ta đâu.”

Thánh sứ đẩy Đại thần và Lôi Mãn Thiên đến gần vách động có bàn đá.

“Nhớ rằng lúc linh xà bắt đầu đuổi theo ta, các người phải hành động ngay đó.”

Thấy hai người đã an núp an toàn, Thánh sứ hít một hơi thật sâu, xoay người bước đến chính giữa bãi đá.

“Này! Nhìn đây này!”

Thánh sứ hét lớn một tiếng, nâng hòn đá lớn ném mạnh hết sức về phía linh xà. Linh xà bị hòn đá đập trúng lập tức co người lại. Giây tiếp theo, nó phần nộ vươn thẳng thân mình, đuổi thân hình đồ sộ hướng về Thánh sứ trườn tới.

Thánh sứ xoay người chạy điên cuồng ra phía cửa động, linh xà đuổi sát ngay phía sau.

“Mau!”

Từ trong chỗ nấp, hai người lao ra, chộp ngay hộp tiên đan trên bàn đá cao.

“Hộc – hộc ~”

Thánh sứ dùng sức lực toàn thân mà chạy.

Tiếng gió rít phía sau càng lúc càng gần, cậu chạy cũng sắp đến cửa động, nhưng cái khoảng cách mà bình thường dễ dàng lướt qua bây giờ lại như quá xa xôi.

Mùi tanh ngày càng nồng, xộc thẳng vào mũi.

Linh xà sắp chạm đến gót chân Thánh sứ rồi.

Đáng lẽ, lúc này, cậu nên lấy ra hắc xà quả mới đúng, linh xà sẽ sợ mà chạy mất.

Nhưng... cậu căn bản không có thứ đó.

Đều là lỗi của mình, từ khi nghe Đại thần nói muốn đi tìm tiên đan, chính mình đã dự định giấu giếm. Vốn không định đến Phi Dương cốc, sao lại chuẩn bị hắc xà quả làm chi?

Bất quá, chui vào bụng rắn cũng là tự mình gieo gió gặt bão, chỉ cần Đại thần có thể trở lại thiên thượng, sống sung sướng vui vẻ...

Mong rằng anh ấy bình an.

Màu sắc xanh tươi của cây cỏ tựa như màu sắc của sự sống xuất hiện ngay trước mắt, Thánh sứ cảm giác được một lực đẩy mạnh từ sau lưng, cậu chao đảo, ngã mạnh xuống mặt đất.

Linh xà đang tức giận lao lên, dùng thân rắn xiết chặt lấy cậu, đầu rắn xoay lại, lộ ra hai cái nanh độc đáng sợ, nó cắn mạnh lên vai Thánh sứ.

“A a~~!”

Thánh sứ cất tiếng hét thảm thiết.

Tiếng thét vang vọng trong hang động.

Đại thần đã mở hộp ngọc, vừa nuốt một viên tiên đan bổ lực, đang định nuốt nốt viên tiên đan hồi thiên bỗng nhiên chấn động!

“Tiểu Vu sư!”

Đại thần vút ngay viên tiên đan sang một bên, chạy như điên ra ngoài.

Lao đến cửa động, hình ảnh đập vào mắt khiến anh lập tức điên cuồng!

Thánh sứ bé nhỏ và yếu ớt bị linh xà dùng thân mình to như thùng nước lớn siết chặt, trên người toàn máu, hơi thở đang mất dần...

“Cút ngay!”

Đại thần nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ một ngón tay về hướng linh xà.

Đại thần vừa ăn bổ lực tiên đan khôi phục được thần lực, vừa thi triển pháp lực đã đánh cho linh xà bị thương không nhẹ, linh xà rít lên một tiếng, vội vã trườn đi.

Thánh sứ ngay lập tức rơi xuống nền đất lạnh như băng.

“Tiểu Vu sư!”

Đại thần lao tới, nâng Thánh sứ từ mặt đất dậy, ôm chặt trong lòng.

“Cưng làm sao thế này? Cưng nói chuyện đi!”

Thánh sứ đã yếu đến mức chẳng thể hô hấp.

Trên vai có hai vết thương cực lớn do nanh rắn để lại, chảy máu đầm đìa, máu làm cả y phục của Thánh sứ đều thẫm đỏ, cũng nhiễm đỏ đôi mắt Đại thần...

Đại thần chưa bao giờ trải qua nỗi đau như đâm dao cắt thịt trong lòng như vậy bao giờ.

“Vì sao cưng lừa ta? Vì sao lừa ta?”

Đại thần bi thống gầm lên.

Thánh sứ đã hôn mê, chợt hoảng hốt tỉnh dậy.

Đôi mắt mơ hồ thấy gương mặt Đại thần không còn suy yếu, Thánh sứ nở một nụ cười yếu ớt.

Thật tốt quá.

Đại thần cuối cùng cũng uống được tiên đan rồi.

“Xin lỗi, ta không nên... gạt người... người tha thứ cho ta chứ?”

“Không tha thứ! Chết cũng không tha thứ! Người rõ ràng nói người có hắc xà quả mà, sao lại gạt ta? Vì sao?!”

Thánh sứ nhìn Đại thần, cái tên ghê tởm phóng túng này đang ôm mình... mà khóc sao?

Tuy rằng, đối với thần tiên trên trời ôm ấp vọng tưởng là điều không thể, nhưng sao mình... không thể nào giấu đi tình yêu này... Thật muốn cùng người mãi mãi bên nhau...

Trăm nghìn năm qua... thủy chung yêu một mình người...

Thế nhưng, cuối cùng người cũng phải quay về thiên thượng.

Xin lỗi, dùng dằng lâu như vậy... thiếu chút nữa hại đến tính mạng người... đều là do ta quá ích kỉ...

“Vì sao cưng gạt ta? Đồ lừa đảo này, sao lúc nào cũng gạt ta, hết lần này đến lần khác!”

Đại thần gào lớn mà đôi mắt rưng rưng.

“Nếu... nếu ta nói... tất cả đều vì người... vì tính mạng của người còn quan trọng hơn của ta, người có... tha thứ cho ta không?”

“Không! Cưng nói gì ta cũng không tha thứ! Sao lại như thế được? Cưng rõ ràng không có hắc xà quả! Cưng lừa ta đi lấy tiên đan, tự mình đi chịu chết! Ta ngàn vạn lần không tha thứ!”

Thánh sứ ho ra một búng máu, trong đôi mắt tràn đầy tiếc ý.

Đại thần, Đại thần đầy trẻ con.

Thấy anh khôi phục sinh lực thế này, làm ta vui quá.

Như vậy cũng có thể an tâm nhắm mắt rồi...

Dù sao đi nữa, sau khi anh ấy rời đi, mình sống cũng không bằng chết, có thể chết trong vòng tay người mình yêu, quả là quá hạnh phúc rồi...

“Ta sắp chết rồi... người còn không chịu tha thứ cho ta sao?”

“Ai nói là cưng sẽ chết? Cưng chết đi rồi ta tìm ai tính sổ đây?”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết!”

Đại thần lấy tay thành chưởng đặt lên vai Thánh sứ.

“Không, người không thể...”

Hiếu Đại thần muốn làm gì, Thánh sứ bắt đầu giãy giụa.

“Không được lộn xộn!”

Đại thần vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Trên vai có một dòng nước ẩm áp truyền tới, tất cả đau đớn gần như biến mất.

Thánh sứ kinh ngạc trừng to mắt.

Cậu đã đọc qua trong điển tịch.

Linh xà do thượng thiên phái xuống canh giữ linh vật là linh thú, nọc độc không giống nhau, người trúng độc tự mình trị liệu mới có thể cứu chữa được. Nói cách khác, người bị trúng độc linh xà, chỉ có thể nhờ vị thần tiên đem linh lực của chính mình vận chuyển vào người, khiến cho người trúng độc có linh lực. Tự mình trị độc.

Đối với người bị trúng độc thì cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu người nào cứu thì sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Linh lực là một thứ mà thần tiên nào đều cũng cực kì quý trọng, mất đi một phần linh lực, thần tiên cần phải mất thời gian cả trăm năm tu luyện lại, trước khi tu luyện thành công không thể nào quay về thiên cung.

“Người... người sẽ không thể nào về thiên cung nữa...”

Thánh sứ lẳng lẳng nhìn Đại thần đang đem linh lực không ngừng truyền cho mình.

“Đúng vậy, ta không về nhà được đâu tại cương, vì vậy mấy trăm năm nữa cương đều phải đền cho Bản Đại thần.”

Việc truyền linh lực làm Đại thần có chút mất sức, nhưng anh vẫn cố nhe ra một nụ cười tà ác.

Trái tim Thánh sứ nhảy tung bừng.

“Người không về nhà nữa?”

“Làm cách nào khác được? Ai kêu Bản Đại thần gặp một bé lừa đảo chuyên đi nói dối như cương, đành phải chấp nhận thôi. Bất quá may là, hai cái mồm trên dưới của bé lừa đảo, Bản Đại thần đều thích cả.”

“Người... người...”

Thánh sứ đỏ mặt.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đến cả phút này cũng chẳng sửa nổi.

“Ai, ai, đừng lộn xộn, một lúc nữa là được rồi.”

Đại thần sợ thiếu, cố ý truyền nhiều nhiều linh lực một chút mới thu hồi bàn tay, nhìn chăm chăm vết thương trên vai Thánh sứ. Quả nhiên, thân thể sau khi tiếp thu linh lực có thể tự điều trị vết thương, chỉ chốc lát, vết thương rỉ ra chất nước màu đen, độc nhanh chóng bị đẩy hết ra ngoài, miệng vết thương cũng tự liền da chậm rãi khép lại.

“A, không hổ là tiểu mỹ nhân trời sinh, nhanh như vậy khỏi rồi.”

Đại thần thấy Thánh sứ giảm bệnh, lập tức đắc ý vênh váo, không nhận được sớ loạn xạ hôn bậy bạ.

“Để ta xem linh xà có cắn hư cái mông của cương không.”

“Người là cái đồ đại sắc ma! Trong đầu cũng chỉ có mấy cái thứ suy nghĩ hạ lưu dâm tiện thế thôi!”

Thánh sứ có linh lực thì thân thủ hơn hẳn trước đây, đẩy được Đại thần ra, lộ vẻ nghiêm túc.

“Người thực sự không quay về thiên thượng nữa sao?”

“Chẳng phải đã nói không quay về rồi sao?”

“Vậy còn thân thể của ngươi? Có cái chuyển biến xấu gì không?”

“Đương nhiên không đâu, ta đã ăn bổ lực tiên đan rồi.”

Đại thần suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu.

“Bất quá cũng phải đền ta, ngày nào ta chưa quay về được thiên thượng thì ngày đó cũng phải bên cạnh ta.”

“Ân, ta đồng ý.”

“Cái gì? Cũng đồng ý?”

Thương lượng dễ như vậy sao?

Đại thần kinh hỉ đến trở mặt ra.

Thánh sứ không thèm quan tâm, hình như, mình lần đầu tiên biểu hiện “dã tâm” của mình trần trụi như thế trước mặt Đại thần.

“Làm gì mà trở mặt ra nhìn ta như ngó thể hủ? Không muốn ta bên cạnh, nói thẳng đi.”

Thánh sứ trừng mắt lườm Đại thần đang ngẩn ra nhìn mình.

“A! Cũng gật đầu rồi, đừng hòng quỵt nợ! Nói ra rồi là tính đó nha, không được nuốt lời!”

Nhắc đến không được nuốt lời, bọn họ chợt giật mình nhớ ra cái tên Lôi Con Rệp, tuy rằng rất là ồn ào, nhưng không có hấn hỗ trợ lúc băng rừng vượt suối, sợ cũng chẳng dễ dàng đến thế.

“Sao không thấy con rệp ấy đâu?”

“Không biết, vừa nãy hấn còn ở trong sơn động, không phải sợ quá lẩn ra ngất đấy chứ?”

“Ta không thèm lãng phí thời gian dạy hấn cái gì mà thắng thiên thuật, thà dạy cứng trong phòng thuật còn hơn!”

“Không thể như vậy, ngươi là thần tiên, sao lại nói rồi nuốt lời?”

Thánh sứ nói một cách nghiêm trang.

“Ai...”

Nhớ tới cái lời hứa đó, Đại thần lập tức phiền muộn, sao mà anh ngờ được rằng con rệp đó đuổi kịp anh a?

Nếu như từ nay về sau ngày nào cũng bị con rệp này bám lấy, lải nhải sư phụ sư phụ liên hồi...

Í! Có rồi!”

Mắt Đại thần sáng rực.

“Ta biết rồi! Đem hồi thiên tiên đan cho hấn ăn là được?”

“Cái gì?”

“Trong hộp ngọc có hai hạt tiên đan, bổ lực đan Bản Đại thần ăn rồi, còn một viên hồi thiên đan, ăn xong có thể trở về thiên đình. Dù sao Bản Đại thần phải ở lại nhân gian tu luyện linh lực, bây giờ chẳng dùng được, để hấn ăn trước đi. Vừa hay, chẳng phải hấn nói muốn đi dạo trên thiên đình sao?”

“Hấn khác ngươi a, hấn là con người, ăn tiên đan là bay thẳng lên thiên đình được sao?”

“Đương nhiên không thể, trước khi ăn tiên đan, phải luyện nội công ba năm, bằng không...”

“Sư phụ-!”

Đại thần còn chưa nói xong, Lôi Mãn Thiên dạt dào hưng phấn từ sâu trong sơn động chạy ra.

“Sư phụ, người ăn tiên đan xong chạy nhanh thế, các người đánh đuổi linh xà đi rồi hử? Quá tuyệt vời, ta còn sợ nó núp trong cái cửa động này chờ ta ra ngoài ấy~”

Đại thần ho khan một tiếng, cổ ra vẻ sư phụ nói.

“Con rệp, a không, Lôi đồ đệ, sư phụ người, cũng là Bản Đại thần đã quyết định đối xử tử tử với người một tí, đưa một viên tiên đan cho người ăn...”

“Đa tạ sư phụ, ta ăn rồi~”

“Cái gì? Người ăn rồi?!”

“Đúng vậy, sư phụ cố ý để cái hộp lại bên trong a, vậy nếu không phải để cho ta ăn thì cho ai ăn đây? Đồ đệ phi thường hiểu tình ý của sư phụ, lập tức ăn luôn a~”

“Cái này... cái này...”

“Ăn ngon cực kì í, vị như chocolate vậy~”

“Nhưng mà.... Trước khi người ăn hồi thiên đan, trước tiên người phải...”

“Phải cái gì trước cơ~?”

“Luyện ba năm nội công trước.”

“Vì sao a~? Í? Ừm? A

”

Lôi Mãn Thiên bỗng nhiên gào lớn một tiếng, cúi đầu nhìn xuống.

“OA~! Ta bắt đầu bay lên này! Sư phụ nhìn xem~! Ta bay lên này~! Ta thành tiên rồi~!”

Hắn vốn đang đứng ở cửa động, người vừa bay lên, thuận thế bay tuốt ra ngoài, từ từ lên cao. Thánh sứ và Đại thần ngẩn đầu, nhìn hắn vừa sung sướng vừa gào loạn, càng bay càng cao, cuối cùng thành một chấm đen bé tí teo...

Ái nha, bạn Lôi Mãn Thiên hồ đồ, cái giá bạn phải trả ko nhẹ đâu nhá =))~ rồi, tình đã tròn tình, nghĩa đã vẹn nghĩa ời ~:”> ~ bây giờ, chỉ còn H nữa thôi ~ nguyên chương H còn lại của tôi *đắm ngực tức tưởi*

~*toe toét* vậy ó các tình iêu, còn một chương nữa là chúng mình vẫy khăn vs bạn đại thần lưu manh và em thánh sứ ngây thơ khẩu thị tâm phi rồi. Đừng buồn *vỗ vai*. Hết chương này, chúng mình sẽ gặp Nai con Phan Tuấn Vỹ chẳng chút cao to anh tuấn và Âu Dương Đạo Đức chẳng chút đạo đức tử tế, cho nên, đừng buồn nga ~X”}

~A, cụng đừng vì dư tế mà phũ đại thần mấy thánh sứ của người ta nha. Người ta nặng tình vs đôi này lắm ó. Là đôi đầu tiên người ta đọc của chị Dương ó ~:”}

~Ồi, mang rỏ ra hứng bông na. Hêm biết được mấy pông. Chương trước ít quá hà ;____;~

6. Chương 5

“Hắn... có phải...”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, người nói trước tiên phải luyện ba năm nội công mới có thể...”

“Đúng vậy.”

“Như vậy...”

“Cưng cũng không cần phải căng thẳng lắm đâu, chuyện thế này hồi xưa cũng xảy ra rồi, hậu quả cũng không nghiêm trọng lắm.”

“Đã từng xảy ra rồi?”

“Đúng vậy, hồi xưa cũng có một cô gái như thế, vớ được một viên tiên đan, cũng chẳng luyện nội công làm cơ sở trước đã vội vã ăn vào, kết quả linh lực nói cao không cao, nói thấp không thấp, không bay được quá cao, chỉ bay được một quãng ngắn. Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, cái cô gái ngớ ngẩn ấy tên là Hằng Nga.”

“Hằng... Hằng Nga?”

Thánh sứ trợn mắt.

Cậu nhìn về phía bầu trời, chấm đen Lôi Con Rệp đã không nhìn thấy nữa.

Hiện giờ, cũng chỉ có thể cầu nguyện cho cái Con Rệp đó mà thôi.

“Hy vọng hắc có thể thích ứng với cuộc sống trên cung trăng.”

“Cùng cứ yên tâm trăm lần đi! Nguyệt cung cũng tốt lắm chứ bộ, Hằng Nga vốn ôn nhu mà, thổ ngọc cũng đáng yêu lắm. Chỉ cần hắc, hắc hắc... chỉ cần hắc có thể thoát được khỏi ma trảo của cái tên Ngô Cương* đại sắc lang đó...”

Đại thần cười cực kì hả hê.

“Ngô Cương? Là Ngô Cương hết năm này đến năm khác chặt cây quế sao?”

“Chính là hắc, thật đáng thương a, nhớ hồi xưa hắc từ trên Thiên cung đến nhân gian đều sống như rồng như hổ, sau lại phạm sai lầm bị nhốt ở bên trong Nguyệt cung, xem ra cũng sắp nổ tung lên rồi, khí lực toàn thân không có chỗ phát tiết, chỉ có thể sống chết chặt cái cây quế đó. Lần này Bản Đại thần đúng là tặng cho hắc một đại lễ vật thơm ngon a, sướng cho hắc rồi.”

“Nhưng mà... Ngô Cương muốn phát tiết chẳng phải có Hằng Nga đại mỹ nhân sao? Sao lại phải tìm cái tên nam nhân thối đó?”

Tuy rằng con rệp đó làm cho chẳng ai ưa nổi, nhưng Thánh sứ cũng không hy vọng hắc bất hạnh đến thế. Đại thần nhìn cậu liếc mắt.

“Cùng không biết sở thích của Ngô Cương?”

“A? Sở thích?”

“Ai, suy nghĩ của con người lúc nào cũng quá lạc hậu.”

Đại thần khoa trương thở dài một hơi, nhún vai rồi ôm Thánh sứ làm nũng.

“Chuyện của cung trăng chúng ta quản làm gì cho mệt? Cùng xem bên ngoài sơn động xem, non xanh nước biếc, không bằng chúng ta gọi đầu nha.”

“Gọi đầu?” Thánh sứ sững sốt.

Thật là hiếm có a, cái người này tự nhiên lại đi thích gọi đầu, xem cũng học được thói quen tốt rồi.

“Đương nhiên a, Bản Đại thần thích nhất là gọi đầu đó, từ ngày tiểu mỹ nhân gọi đầu cho Bản Đại thần, Bản Đại thần quyết định mỗi ngày đều phải gọi một lần!”

“Mỗi ngày gọi ít nhất một lần?”

Người cũng thích sạch sẽ sao? A, có mà người muốn hưởng thụ cảm giác được Bản Thánh sứ mát xa da đầu cho người đứng không?

Thánh sứ ngọt ngào cười trong lòng.

“Đúng vậy, mỗi ngày, ít nhất một lần! Bây giờ chúng mình gọi na~”

Đại thần kéo kéo tiểu mỹ nhân cưng.

“Nhưng mà, ở đây không có suối a.”

“Không cần suối đâu.”

“Người chỉ muốn mát xa? Đây! Mát xa thì mát xa, sao người lại cởi quần?”

“Không cởi sao mà gọi a?”

“Gội đầu sao lại phải cởi quần!”

“Bản Đại thần không cởi quần, sao cũng có thể dùng cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đó gọi cái đầu bên dưới cho Bản Đại thần đây?”

Tròn mười giây đồng hồ, Thánh sứ mới thắm được ý nghĩa những lời đó.

“A a~~ người là loại Đại thần hạ lưu cỡ không sửa được thói ăn phân!”

“Bản Đại thần không phải cỡ, đương nhiên không thể ăn phân a, ta chỉ muốn ăn kẹo que thơm ngạt ngào của Tiểu Vu sư mà thôi...”

“Dừng tay! Dừng cởi quần ta!”

Hai người giằng co một phen, Thánh sứ đáng thương đương nhiên không phải đối thủ của cái tên Đại thần lưu manh kia, rất nhanh đã bị lột trắng trơn. Đại thần cười tà ác, quay mạnh cậu lại, đưa tay hướng vào giữa hai mông trắng nõn trơn tuột của tiểu Vu sư, hai đầu ngón tay lập tức lặn vào cục huyết mê người, chọc sâu vào trong

~~“Trời ạ a~~”

Thánh sứ thét lên một tiếng đầy ngượng ngùng cùng sung sướng!

“Hanh ân, tiểu *** đang, sao bên trong nhiều tao thủy vậy?”

“Không có... không có...”

Thánh sứ mắc cỡ lắc đầu liên tục.

“Còn nói không có? Âm thanh này *** đang cỡ nào a...”

Đại thần kéo ngón tay, cục huyết tựa như một đóa hoa nở rộ phát sinh tiếng nước *** mỹ...

“Nếu như người dân Thánh quốc sùng bái cũng nghe được, chẳng biết họ thấy sao na?”

“Không được nói nữa!”

Thánh sứ xấu hổ muốn chết!

“Mau buông!”

Đại thần cười hắc hắc: “Nếu muốn Bản Đại thần buông cũng ra, sao cái miệng nhỏ nhắn *** đang bên dưới lại cắn chặt thể này, đúng là tiểu lừa đảo khẩu thị tâm phi mà...”

Niêm mạc vừa ướt vừa nóng cuộn chặt lấy ngón tay Đại thần, tựa như cầu khẩn anh tiến nhập sâu hơn nữa...

Đại thần lập tức thấy bưng bưng trong người, hỏa tốc co rút đầu ngón tay, mỗi lần đâm vào trong lại cố sức xoay tròn tại niêm màng, rút ra thì ngón cái ấn mạnh huyết khẩu, sau vài lần, thân thể Thánh sứ quen hưởng lạc lập tức đã bị “chỉ gian” hành hạ đến gần tan vỡ. Bất giác khóc lóc giữa cái mông, hướng ra sau ghèngh hợp sự xâm lược tà ác đó

~~“Ngô... hanh ân... ta chịu không nổi nữa...”

Dâm dịch nóng bỏng chảy dọc ướt đầm cặp đùi trắng nõn, cây hoa cục bị dụ dỗ ngứa ngáy đến nổi Thánh sứ dựa người vào vách núi kích động giữa giây phút...

“A a... Cho ta... cho ta...”

“Cũng muốn cho cái gì a? Tiểu Vu sư đáng yêu *** đang của ta... nói a... có phải muốn cái này không...”

Đại thần hê hê cười, đem đôi tay nhỏ nhắn trắng như tuyết đó đặt lên cự kiếm đang bưng bưng hưng phấn, ghé vào lỗ tai cậu nói với giọng điệu mê hoặc. Nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền đến khiến trong lòng nhộn

nhạo, Thánh sứ dùng bàn tay run run cầm hung khí có thể khiến cho mình sung sướng như điên đó, thổ hồn hèn nói

~~“Đúng... cho ta... ta muốn...”

“Ngoan lắm, nể mặt cương hôm nay thành thực như vậy, Bản Đại thần sẽ hảo hảo thỏa mãn cương ~~”

Đại thần rút mạnh ngón tay ra, đem cự kiếm để trước huyết khẩu

~~“Nào, nói lại lần nữa coi, cương muốn đại nhục bồng cắm vào đâu? Nói a...”

Đại thần xấu xa không muốn trực tiếp tiến nhập, chỉ không ngừng đóng đưa nhục bồng nóng rực ma sát cục huyết ướt đầm...

Ngứa ngứa truyền ra từ huyết khẩu khiến Thánh sứ sắp điên rồi...

“A a... ta sắp điên rồi... ta nói... ta muốn... ta muốn đại nhục bồng ~~”

“Úc, cương đúng là một tiểu Vu sư *** đáng mà, nào, nói rõ xem, cương muốn đại nhục bồng cắm vào đâu a?”

“Ở đây... ở đây...”

Thánh sứ nôn nóng bất chấp e lệ, không ngừng giãy giụa cái mông, liên tục ngo ngoáy, cố gắng để cự bồng cắm vào chỗ ngứa ngứa bên trong

~~“Không được! Không nói ra sao mà rõ được.”

Đại thần cười cực kì hạ lưu.

“Ô... người là đồ bại hoại... Đừng... ăn hiếp ta nữa...”

“Ngoan nào... bảo bối cương... nói ta nghe, ta muốn nghe, cương muốn đại nhục bồng của Bản Đại thần cắm vào đâu a?”

Đại thần vươn đầu lưỡi sỗ sàng liếm vàng tai mẫn cảm xinh xắn.

“Cáp a... trời ạ...”

Cảm giác tê dại từ lỗ tai truyền đến khiến sâu bên trong cục huyết càng thêm ngứa ngứa, Thánh sứ không nhịn được nữa òa khóc!

“Ngô... cái mông! Cắm vào cái mông của ta! Van cầu người~~”

“Như cương mong đợi... bảo bối đáng yêu *** đáng của ta!”

Đại thần cười sủng nịch, đem nam căn trưởng đến đau đớn của mình chậm rãi cắm vào

~~“Trời ạ ~~ lớn quá... nóng quá ~~”

Nhục bồng lớn hơn của con người nhiều lần từ từ tiến nhập cơ thể của mình khiến Thánh sứ điên cuồng run rẩy, bích tràng hư hỏng ngứa ngứa được cự bồng ma sát đến vui vẻ, Thánh sứ bất giác tự đóng đưa eo, kịch liệt cử động trên mặt đất...

“Úc úc ~~ cái mông của tiểu bảo bối đúng là siêu chặt ~~ sướng chết người đi được ~~”

Bích tràng không ngừng co rút tựa như cái miệng nhỏ không ngừng hút lấy đầu đỉnh của mình, Đại thần sướng đến khe khẽ gào nhẹ

~~“A a ~~ sướng chết được ~~ ta sướng chết được ~~”

Trong thạch động, ngập tràn âm thanh trầu sấp phốc xích phốc xích cùng âm thanh ba ba va chạm giữa hai cơ thể, Thánh sứ được Đại thần mình yêu hung hăng thao từ phía sau, mái tóc vàng óng ả múa lượn giữa không trung, đã hoàn toàn lâm vào điên loạn, cậu cuối cùng nhịn không được bắn ra một dòng vui vẻ, nội bích cũng vì thế mà co rút một trận, đem cự bồng của nam nhân cắn chặt, khóc hô bản tình

~~“Ô a a a ~~”

Thánh sứ phát ra tiếng thét tan vỡ, một dòng dịch thể trắng đục đậm đặc phun ra

~~“Úc úc ~~ chặt thật ~~ muốn hút của Bản Đại thần ra sao? Đâu có dễ dàng như vậy!”

Đại thần luôn tự tin vô hạn vào tính năng của mình bèn xấu xa cười cười, đem nhục bồng đang anh dũng chiến đấu trong tiểu huyết vừa quay vừa cắn mạnh vào sâu hơn

~~“A a~~”

Bích nhục còn đang co rút trong cao trào bị đầu đỉnh thô to hung hăng ma sát, Thánh sứ nhắm hai mắt chuẩn bị ngất đi

~~“Không được! Không được! Ngất đi rồi chơi sao còn vui a...”

Đại thần vội vã cúi đầu thối xuống một hơi

~~Thánh sứ nhận được “tiên khí” lập tức tỉnh lại.

Nghĩ rằng cái tên nam nhân ghê tởm này còn bao nhiêu mảnh khoe chà đạp mình, Thánh sứ ước gì mình ngất luôn đi cho rồi.

“Hồn đản...”

“Dám mắng ta!”

Đại thần nhét thêm một ngón tay vào cái miệng đã ghen cây nhục bồng của mình.

“A a~~”

Đau đớn từ cửa huyết bị mở to ra truyền ra kịch liệt, nước mắt Thánh sứ lập tức òa ra

~~“Thích không? Nếu như ngại thiếu thì bảo nha, Bản Đại thần có thể hảo tâm cho thêm một ngón tay.”

“Người muốn giết chết ta sao?”

“Không, ta muốn ăn cứng...”

Ánh mắt Đại thần cuồng dã nhìn thẳng vào cậu, tựa như muốn đem cậu ăn tươi nuốt sống.

Đại thần bắt đầu cử động, lần thứ hai điên cuồng đâm chọc

~~“A a~~ trời ạ ~~”

Thánh sứ thét lên không biết là do thống khổ hay đau đớn

~~“Sướng đến vậy sao?”

Đại Thần cúi đầu bên tai tiểu Vu sư cười cười.

Điên cuồng đâm vào, trườ sấp, Đại thần cử động eo thật mạnh, dùng nhục kiếm xỏ xuyên qua cơ thể vừa thuần khiết vừa *** loạn bên dưới.

“A a ~~ thao chết ta rồi ~~”

Thánh sứ điên cuồng lắc đầu, tựa như không thể chịu đựng quá nhiều sung sướng, cái miệng bị thao đến *** thủy chảy ròng ròng truyền đến trận trận co giật, dường như muốn cắn đứt phân thân của nam nhân.

“Úc úc ~~ đừng hút chặt như thế mà ~~”

Đại thần ngửa đầu thở dốc.

“Ta không nhịn được... A a~~”

Cảm giác được nhục kiếm vừa thô vừa nóng cùng ngón tay tiến nhập thật sâu, nước mắt Thánh sứ rơi càng nhiều, cậu không ngừng lắc đầu như chính mình không thể nào chịu đựng được nữa.

“Sướng không?”

Đại thần đắc ý cười, bắt đầu chuyển động vòng vòng, đem cả hai quả cầu cũng muốn nhét vào bích tràng

~~“A a~~”

Nhục kiếm thô to của Đại thần như muốn từ bích trảng tiến vào tủy não, kích thích quá mức cường liệt khiến Thánh sứ sướng đến chút nữa hôn mê bất tỉnh. Đại thần càng thêm điên cuồng trù sập. Mỗi lần đều cố vào sâu nhất, rồi rút ra tận huyết khẩu, lại đâm thật sâu vào trong

~~“A a ~~ giỏi quá ~~ ta muốn bay ~~”

Thánh sứ sung sướng đến a a gào lên, lệ không ngừng tuôn ta từ mi mắt, thân thể run lẩy bẩy.

“Không dễ như vậy đâu!”

Đại thần đột nhiên không hề báo trước rút tính khí của mình ra ngoài.

“Ồ ô ~~ đừng mà ~~ đừng ra mà!”

Thân thể sắp đạt đến cao trào đột nhiên cảm thấy trống rỗng đến kinh khủng, Thánh sứ khóc lóc kéo chặt nam nhân, cầu xin nhìn anh.

“Nói cưng yêu ta!”

“A?”

Thánh sứ lập tức thất thần.

“Mau a, nói cưng yêu ta.”

“Ta... ta...”

Thánh sứ bản chất là người rụt rè, bảo cậu chủ động nói yêu, cậu thực sự không biết mở miệng làm sao.

“Không nói ta vĩnh viễn không đáp ứng cưng nga.”

Đại thần tà tà cười cầm nam căn xinh đẹp trơn mềm, chậm rãi ma sát.

“A a...”

Sung sướng ủa đến khiến Thánh sứ thấy trước mắt nhạt nhòa ...

“Nói đi, tiểu Nalan thân yêu...”

Bỗng nhiên nghe được tên mình, Thánh sứ chấn động toàn thân!

“Hi, sao? Lâu lắm chưa có nghe qua tên mình sao?”

Đúng vậy, quả là rất lâu rồi...

Từ khi trở thành Thánh sứ của Cao Già thánh quốc, trăm nghìn năm qua đã lâu lắm không có nghe tên của chính mình rồi.

“Sao người...”

“Không hiểu tại sao ra biết đúng không? Trăm nghìn năm trước, lần đầu tiên nghe tên cưng, ta đã nhớ trong lòng rồi...”

Hắn nhớ?

Ngủ say trăm nghìn năm, vậy mà hắn vẫn nhớ tên của ta?

Những lời của Đại thần khiến bao nhiêu rụt rè nhút nhát trong lòng Thánh sứ biến mất...

Nước mắt chậm rãi rơi xuống, cùng với tình yêu ngập tràn trong lòng, Thánh sứ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ đó, từng chữ từng chữ một nói thật cẩn thận.

“Ta yêu người, từ rất lâu rất lâu trước đây, trong lòng ta chỉ có người...”

“Nalan...”

Rung động từ sâu trong nội tâm điên cuồng ủa ra, viên mắt Đại thần nóng lên, nhìn cục cưng đã vì mình mà chịu bao nhiêu khổ cực.

“Vì cương, không quay trở về thiên thượng ta cũng chẳng quan tâm...”

“Đại thần...”

Thánh sứ không dám tin nhìn anh, kích động nói chẳng nên lời.

“Sao nào? Quá cảm động hử?”

Đại thần chẳng đứng đắn được quá một giây đồng hồ, lập tức khôi phục vẻ lưu manh.

“Nếu như cương nói yêu ta thêm mấy lần nữa, ta sẽ nói cho cương tên của ta, sao nào?”

“Tên của người?”

“Đúng vậy, tên của ta cũng nổi lắm a, bất quá tên thật của thần tiên thông thường chỉ có người gần gũi nhất mới được biết nga.”

Đại thần như muốn ám chỉ điều gì cứ nhăm nhăm nháy nháy với cậu không ngừng...

“Ý người là... ta và người... không thể nào... người là thần, ta chỉ là một con người... ta sao xứng với người...”

Thánh sứ trước đây cũng chẳng qua chỉ là một tiểu Vu sư ở thôn quê.

Huống hồ chẳng những quá khứ đến tận bây giờ cậu đều thiếu chút nữa hại đến tính mệnh của Đại thần, cậu không xứng, thực sự không xứng!

“Nga, cương đúng là đồ ngốc ngớ ngẩn mà! Bản Đại thần muốn yêu cương thì yêu, ai thêm quan tâm cương là ai a?”

“Người... người yêu ta?”

Thánh sứ như thấy mình đang nằm mơ, cả người bay bổng không biết mình đang ở đâu...

“Không tin a? Được, con người các người chẳng phải nói, ngồi mà nói không bằng đứng lên mà đi sao? Bây giờ Bản Đại thần sẽ trực tiếp làm cho cương coi!”

Ánh mắt Đại thần lóe lên một tia bùng bình, bắt đầu đóng đưa eo, xâm nhập thật sâu vào trong

~~“Cáp a... hanh ân ...”

Thánh sứ lần thứ hai bị tập kích như vậy, lập tức thở dốc...

“Nói cương yêu ta...”

Khóc lóc dùng hai chân ôm chặt eo Đại thần, Thánh sứ thầm yêu trộm mến Đại thần trăm nghìn năm không muốn giấu tình yêu điên cuồng này một chút nào nữa...

“Ta... ta yêu người... ngô... ta yêu người...”

“Nga ~~ Nalan ~~ bảo bối của ta ~~”

Đại thần hươu lợi kiếm đầy yêu thương cuồng loạn mà trều sáp!

“Dật! Đó là tên của ta, gọi, Nalan, gọi tên của ta~~”

“Úc ~~ Dật, ta yêu người, Dật ~~”

Cao trào tuyệt đỉnh song song bạo phát, Đại thần và tiểu Vu sư trải qua cuộc tình bi kịch trăm nghìn năm, cuối cùng cũng ngập tràn tình yêu trong lòng, có kết cục viên mãn...

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-quoc-than-thu-he-liet-bo-4-than-hon-dien-dao>